Constantin N. Străchinaru

UN MIRE ÎN FLĂCĂRI

editura pim

UN MIRE ÎN FLĂCĂRI
Constantin N. Străchinaru

Constantin N. Străchinaru

UN MIRE ÎN FLĂCĂRI

Ediţia a II-a restructurată şi completată

Iaşi
Editura PIM,
2013

Tehnoredactare și corectare Drd. Gabriela Munteanu
Copertă față :„Inspirația poetului" de Nicolas Poussin
Copertă spate : „Poezia" - Rafael

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
STRĂCHINARU, Constantin, N.; prefața autorului
Un mire în flăcări
Ediția a II, restructurată și completată
Iași, PIM, 2013
ISBN 978-606-13-1562-8

Toate drepturile de editare aparțin autorului

De același autor :

- **Să vorbim și limbi moderne**, Iași, Ed. Agora, 1993;
- **Trepte ale devenirii umane** - eseuri, Iași, Ed. Agora, 1996; - **Culegătorul de zări** - poeme, Iași, Ed. Agora, 1997;
- **Un mire în flăcări** - poeme, Timișoara, Ed. Marineasa, 1999;
- **Spre mai multă lumină** - eseuri, Iași, Ed. Fides, 2000;
- **Mihai Eminescu și Gustavo Adolfo Bécquer**, Iași, Ed. Fides, 2000;
- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învățăminte**, Iași, Ed. Pim, 2011 - poezii, ediția I;
- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învățăminte**, Iași, Ed. Pim, 2012, ediția a II-a, revăzută și întregită;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol.I., Ed.Pim, 2012;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol.II., Ed. Pim, 2012;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol. III., Ed. Pim, 2012;
- **Amintiri însângerate**, Ed. Pim, Iași, 2013;
- **Cerul iubirii e deschis** - poeme, Ed. Pim, Iași, 2013;
- **Culegătorul de zăr**i - poeme, ediția a II-a, Ed. Pim, Iași, 2013

Traduceri în limba franceză

- **Ars longa, vita brevis**, poèmes/ Cătălin Anuța, sélectionnés et traduits du roumain par Constantin N. Străchinaru, Iași, Ed. Vasiliana, 2006; **Avant-propos**: C. N. Străchinaru
- **100 POÈMES** de Gheorghe Mihail, București, Ed. Muzeul Literaturii Române, 2006, postfață : Constantin N. Străchinaru

Cuvânt înainte

Un mire în f lăcări = mod de a fi în lume, categorie ontologică edificată pe IUBIREA care-i apropie pe oameni ca la nuntă, înveselindu-i, eliberându- i de însingurare, griji cotidiene, îngândurări, temeri, dându-le încrederea în viaţă, în semeni, în viitor, în propriile disponibilităţi, si-nainte de toate, în Dumnezeu.

FERICIREA = starea de mântuire, se află prin preajmă...

Autorul

FIORII ADOLESCENŢEI

Un altfel de foc
mă-ncearcă pentru prima oară;
orice pasăre când zboară
are acces şi la noroc.

Oare,
această stare fierbinte
mă scoate, prin cuvinte,
la soare?!.

Singurel, ocolind privirile
lumii parcă sunt legat cu
un fel de dulci şi tainice
funii.

Euforie, alchimie... Cum
ai putea să n-aduni
aceste minuni
ale tinereţii prinsă de veşnicie?!.

1944

LICEENII .I.

Fugim după năluca noastră, ne
vrem de-a pururi împreună; pe
gânduri, seara, la fereastră,
culegem aurul din lună.

Suntem cuprinşi de-un dor de ducă,
versul ne ghidează mersul ,
dialogăm cu universul,
emoţiile ne usucă.

Iedul din noi încearcă saltul,
căldurile topesc omături, ne
căutăm una pe altul
şi ne descoperim alături.

Sunt fericit că mă auzi
şi-n dragoste când te ascunzi!
Iubita mea cu sânii cruzi,
iubita mea cu sâni rotunzi.

1946

LICEENII .II.

Iubita mea, cu sânii mici
ca două rândunele care prinse
în plasă, dau să zboare cum
zboară-atâtea rândunici.

Visu-i înalt, doru-i profund,
glasul iubirii este mut,
îndemnul unui prim sărut
lumini şi umbre îl ascund.

Totu-i aici, totu-i acum, un
nesfârşit acum în care, sub
vraja lunii-n flori tresare al
primăverii dens parfum.

Emoţii, certitudini, gânduri
şi-un altceva se fac buchet
când dragostea unui poet
scrie în gând aceste rânduri.

Brăduţii martori... cu ei, seara
atâtea taine dă prin spată,
şi luna, un obraz de fată,
arde cum arde sărutarea.

Plutim, fără să ştim de noi
şi ne descoperim în toate câte-
s în jur, când luna scoate
sânul de aur dintre foi.

Tăcerea, seara, izolarea
ne apără de ochii lumii
şi ne apropie de marea
minune de sub vraja lunii.

1946

NU VINE IUBITA.....

Fierberea inimii nu se rosteşte
oriunde, oricui şi oricum;
nu vine iubita.... şi focul creşte
şi-mi strânge de gât învăţatul acum.

Legată de vânt cu-n blestem
rostit pe o mie de chei,
inimă, fă-te ghem
de-a dura pe urmele ei!

şi zboară ca-n vremi ursitoare, în
zori, când pe flori, cade rouă, focul
din tine prea dulce mă doare,
rămas pe jăratic, v-aştept pe-amandouă!

Iaşi, 1947

FIULE, SCOALĂ-TE ŞI NU TE MAI TEME...

Scoală-te, fiule, de dimineaţă!
Renunţă la un capăt de somn!
Viaţa poate să fie mai viaţă
când omul pe viaţă e domn –

învingătorul nopţii ce pleacă,
prietenul zilei ce vine;
cât de frumos încep să-şi desfacă
zorii comorile lor pe coline!

La ceasul acesta, pe plante, o nouă
rouă scânteie: momentu-i sublim!
Ca în Geneză, timpul, în două,
se rupe şi faptu-i divin.

Aeru-i proaspăt şi e subţire;
îţi vine aproape să zbori;
ce linişte-i, Doamne, în nemărginire!
S-aude-nfloritul de flori.

Să ne trezim visători mai devreme
şi vom ajunge cu mult mai departe;
fiule, scoală-te şi nu te teme
de teme, de carte, de moarte!

Bohotin, 1947

E VÂRSTA MARILOR ILUZII

Deşi liceul e aproape
de capăt, trecem peste jind;
în faţă, infinite ape –
le întrebărilor se-ntind.

Sugestii vin de pretutindeni,
suntem la ultimele teme;
trecut e anul de Armindeni,
plecăm din clasă mai devreme.

Abandonăm ce nu ne pasă, nu
avem timp de amintiri; suntem
mereu cu spada scoasă, purtăm
amnare în simţiri.

Cuprinşi, aprinşi de noi elanuri,
Mai interogativi la lecţii,
Ne facem planuri peste planuri
şi operăm alert selecţii.

E vârsta marilor iluzii
cu-aripi la umeri şi la şolduri,
nu tragem linii la concluzii,
deschidem uşa la imbolduri.

Chemarea care nu ne minte,
dorinţele ce vin cascadă;
păşim desculţi pe jar, pe ţinte,
sărim de la etaj în stradă;

scurtăm şi timpul şi distanţa,
uităm de florile din glastră, şi
credem că, oricum, balanţa
destinului e-n mâna noastră.

Avem şi vreme şi idei,
iubim dogorile din vise;
e vârsta-n care facem chei
pentru-orice porţi şi uşi închise.

Suntem cu ochii prinşi de piscuri,
înaintăm spre-amiaza lor, suişul e
pândit de riscuri,
dar riscurile nu ne dor.

Călcăm, iubito, pe plictis,
pe îndoieli şi, dacă-ntruna
izvorul dorului e-n vis,
visu-i cu noi, întotdeauna!

1947

UN MIRE ÎN FLĂCĂRI

E o primăvară plină de ferestre
deschise-nspre viaţă, viitor şi loc;
fiorii iubirii cu-aprinse căpestre
şi-acute senzaţii de nuntă-mi dau foc.

M-aprind curios între cărţi şi visuri
şi muzici de plante, zboruri şi ape;
detest lenevirile de lângă plictisuri ,
bacalaureatul este foarte aproape.

Desiş de proiecte şi de idealuri, marea
vieţii-n faţă – vastă şi adâncă – sub
nepotolitele istoriei valuri,
în maluri, pe-alocuri, cu vârfuri de stâncă.

Am învăţat multe dar vreau să mai ştiu
de ce pe-un versant dealul e fertil
şi pe celălalt e mâncat de viu
de-un pustiu de care fuge un copil

să se prindă-n grabă cu mânuţa lui
de tot ce-n fiinţă e dăinuitor
şi nu e dator să dea nimănui
cont de ce nu intră-n orice viitor?!?.

Emoţii profunde-mi scurtează-adormitul,
caiete se umplu de sublinieri,
şi tot mai aproape este infinitul,
şi tot mai în urmă ziua de ieri...

În bănci luminoase, fizic incomode,
în **academia** acestui liceu,
scriu entuziast tăinuite ode
închinate dragostei din sufletul meu.

Pe-acest Vârf cu Dor, ador universul
şi mă las atras de-ale lui mistere
alchimice care îmi dictează mersul în
înaltul spiritului fără frontiere...

Ţin cărţile-n braţe ca pe o mireasă
Căreia în mare taină mă închin;
între restul lumii şi un birou-masă,
un mire în flăcări arde senin.

Iaşi, 1947

DRAGOSTEA

Când iubirea dă în floare
şi emoţiile suie
pân' la Dumnezeu şi soare,
viaţa nu-mi mai pare şuie.

În ea şi-n exterior
se revarsă o lumină
care spală şi alină
drama întrebărilor.

Dragostea, oricum o iei,
totdeauna înnoieşte,
ne hrăneşte, şi-orice cleşte –
şi rupe dinţii-n slava ei.

Muzica-i alungă norii
zilelor fără folos;
Doamne, cât e de frumos
cântecul privighetorii!..

1947

CONSTRUCŢII

Un sens al vieţii s-ascunde în
tot ce omul poate să vadă;
copii, cu glasuri rotunde,
intră şi ies din livadă.

Se prind de soare, trag şi desprind
fâşii de aur şi, grabnic, le cară
peste umbrele care s-aprind
în această amiază de vară.

Rânduiţi câte doi, câte trei,
apucă în braţe crâmpeie de cer;
aceşti mititei semizei
duc soare şi cer în atelier.

Urmăresc gestul lor enigmatic,
mânuţele lor neînvinse,
pe sub mere, de-acum, de jăratic,
pe sub perele-becuri aprinse.

Şi văd cum înşfacă din larg
minereul unui mare noroc;
trei ridică un catarg
în vârf cu o cruce de foc.

Un mire în flăcări

Patru schimburi bat cu duh
pe-nfipte pietre-n pământ, nicovale,
raze de soare şi văzduh,
cărat în braţe, adus în poale.

Temelii apar şi trepte,
multe uşi, multe ferestre,
pe coloane foarte drepte,
casa râde ca o zestre...

Este-o casă-aşa măiastră,
ca şi astrul de pe cer;
sensul ei, dorinţa noastră
într-un cântec de năier!

Armonii de fapte vii
la copiii-aceştia care
vor schimba din temelii
lumea asta oarecare

şi-i vor da un sens, poete,
şi-o durată cu-nţeles;
fructele-or arde ca nişte planete,
iubirea va ieşi la cules.

1947

SUNT BACALAUREAT

Mă farmecă florile, o vrajă-s covoarele
ogoarelor toate lucrate cu sârg;
dragostea suie spre zenit soarele,
soarele dragostei date în pârg.

Atâtea proiecte, atâtea vise
cu ziua de vară merg la scăldat!...
Pe scările casei cu uşi deschise,
parcă-s pe tronul unui palat.

Aici este satul! Aici sunt părinţii!...
Aici orice lucru are un rost!
Izvoarele inimii, izvoarele minţii
şi viaţa copilului care am fost.

Sunt trepte şi trepte... liceu-napoi
rămâne cu-atâtea, de-acum, amintiri;
încep studenţia..., emoţii mai noi
descopăr în inima primei iubiri.

Mă farmecă florile, cerul senin
şi multe aromele din spaţiul grădinii;
taraful din suflet, de cântece plin,
mă-ndeamnă să merg pe marea luminii.

Bohotin, 1947

ÎN VACANŢA DE VARĂ

Trezit de problemele vieţii,
se scoală devreme românul;
luna intră cu sânul în fânul
argintiu al dimineţii.

Tăica pleacă la moară,
munca îşi află răsplata;
închid poarta după tata
şi mă bucur de vacanţa de vară.

Dimineţile-s pline de miez,
viaţa-şi dezvăluie scopul;
trece prin palme plopul,
un râu suitor de orez.

Fructele ard în copaci,
atâtea gânduri mă-ncearcă;
vara gata e, parcă
să coacă pâine şi cozonaci.

S-aprind pe vârfuri de dealuri
vetrele soarelui-izvor de lumină;
mă duc la măicuţa-n grădină,
s-o ajut la plivit idealuri...

1947

PITPALACUL

Dintr-o zare în cealaltă
berze vin cu cioc de foc;
pasc bobocii şi mă joc
cu bobocii laolaltă.
Şi desculţ şi cam zănatic,
ghem făcându-mă prin fân,
trag cu braţele în sân
crudul soarelui jăratic.
Prind şi mângâi un gândac,
sare-n iarbă-un pitpalac,
şi eu fuga după el
mai iute, mai uşurel,
acum ied, acum inel,
când de-o palmă, când de-un cot,
când în trei salturi de ciută, până
unde cerul tot
cu pământul se sărută:
mâna caută-n mohor,
pitpalacul dă să iasă,
mâinile se fac o plasă
şi-l prind în căuşul lor;
îi simt inima cum bate,
aripa cum dă să zboare,
înspre holdele bogate,
îl mângâi pe cap şi spate,
şi-i dau drumul drept în soare...

1946

SE SIMTE RĂUL INTRAT ÎN CETATE

Între liceu şi facultate
vara îşi are grijile ei;
se simte răul intrat în cetate
cum recrutează netoţi şi mişei.

Se schimbă tonuri, se clatină tronuri,
viermii adulmecă mierea din stup;
mijloc de vară muşcat de zvonuri,
mijloc de secol cu colţi de lup.

Vremea din ce în ce e mai slută
ţara e fără-un picior şi o mână;
pe tabla de şah, străinii mută
piesele cum le vine-ndemână.

Şi numai o clipă dacă las Cartea,
moartea în goluri intră râzând;
cine să ţină românilor partea
când unii îi cumpără şi alţii îi vând?

Abia au trecut văpăile lumii, abia
am ieşit dintr-un altfel de foc,
rodeşte iarăşi ogorul, dar unii
o fac pe nebunii-n bătaie de joc.

Vând la tarabă, ca pe vechi rochii,
credinţa, trecutul, limba şi visul; o,
neam oropsit, deschide ochii!
S-apropie noaptea, infernul, abisul...

Şi cine mai ştie ce va mai fi,
de-ai să ai aer, apă şi hrană;
talpa iadului va călca peste zi
şi ziua va deveni toată o rană...

se vor usca în grădină copacii,
vor seca în adâncuri izvoarele,
viaţa va fi condusă de dracii
care strâmbă şi-ntunecă soarele.

Treziţi-vă, români, izgoniţi căpcăunii
ce vor să vă cumpere copiii voştri
somnul raţiunii şi-al naţiunii
naşte, ca-n Goya, doar monştri.

1947

IUBIREA ŞTIE...

Tinereţea-i fierbinte, vede-nainte
chiar şi prin lipsuri, chiar şi prin zid.
E primăvară! Flori se deschid
intrând cu seva crudă-n cuvinte.

Neliniştea, grijile, zefirule, ia-le,
du-le sătule de rău şi de rele;
calc pe tentaţii, adun inele,
umblu, ca romanii, desculţ în sandale.

Iubirea ştie ca să învie toate şi
totul să meargă strună.
Hai, domnişoară, şi noi, împreună,
cu dragostea noastră la cununie!

Aprilie, 1948

PRIMA IUBIRE

Atâtea stări sunt
într-o clipă, şi-
ntr-o aripă atâtea
zări!

Linişti se rup,
porniri sunt multe;
forţe oculte
îmi umblă-n trup.

O presimţire
îşi face loc;
prima iubire
nu-i orice foc!

Oare-n ce piept
i-atâta zi?!
Plec, orice-ar fi,
nu mai aştept.

Aprilie, 1948

IUBIREA ŞI LEGILE EI

Iubirea nu vrea să-şi audă
numele-n târg şi la moară;
prin a inimii iarbă crudă,
zburdă ca o căprioară.

Ca-ntâia oară, pornită la drum,
şi trecând peste orice hotare,
ştie ce vrea şi nu vrea nicicum
să fie măsurată-n cântare.

Şi dacă-i nouă şi dacă-i veche,
iubirea ţine de coduri nescrise, nu
umblă prin inimă decât pereche şi
se nutreşte cu doruri şi vise.

În viaţa pândită de-atâtea dezastre,
iubirea poate şi ce nu se poate,
singurul sens al trecerii noastre
prin ceaţa timpului - martor la toate.

Copou, 7 Mai 1948

SUNT ÎNDRĂGOSTIT DE-O FATĂ

Cântă mierlele odată
cu privighetorile;
sunt îndrăgostit de-o fată
şi de toate florile.

Slava lor mă cheamă-ntruna,
şi chemările mă fac
foarte-ndrăgostit de luna
florilor de liliac.

Ziua trează de acum e
ca un invers deschis unghi;
peste relele din lume pruncii
râd discret spre unchi...

Sunt şi vârstnici care cântă,
sunt şi tineri care plâng;
în această lună sfântă
eu pe toţi la piept îi strâng.

Inimii, ca niciodată,
îi plac sărbătorile;
sunt îndrăgostit de-o fată
şi de toate florile.

15 Mai 1948

SĂ LEGĂM CĂŢELELE GURII

Omul ar vrea şi n-ar vrea
să scape de vipera urii;
ce frumoşi sunt brazii pădurii
care cresc alăturea!

Multe ne ies pe dos
când lucrăm împotriva naturii;
să legăm căţelele gurii,
şi timpul va fi mai frumos!

Ştiut e că ziua cu soare
purtătoare e de noroc;
hora petalelor are un loc
plin de parfum şi culoare.

Aşezate de jur împrejur
de-nflăcărate şi dulci universuri,
petalele-arată ce mersuri,
în viaţă, sunt fără cusur.

Asemenea pilde sunt printre
noi şi secundele noastre; un
copil visează să intre
în horă cu-aprinsele astre.

Penitencirul Caransebeş, 1953.

SIMT CĂ VINE SFÂNTUL PAŞTE

Doamne, chiar de-aş vrea, nu pot
să mai stau în închisoare!
Cad obloanele cu tot
cu lacăte şi zăvoare.

Zidurile se subţie ca şi
aerul de-afară;
toporaşii când învie,
primăvara-i primăvară.

Simt că vine Sfântul Paşte
peste greii noştri nori;
viaţa şi aici renaşte
ca-n poienile cu flori.

O emoţie aparte creşte-n
inimi nesupuse; un poet
gândeşte-o carte
cu lumina Ta, Iisuse.

Deşi-s valurile-nalte, noi ne
traversăm povestea cu un
zbor discret, spre alte lumi
şi vremi decât acestea.

A simţi şi a trăi
este-un alt mod de-a cunoaşte;
va veni-ntr-o zi o zi
cu adevăratul Paşte...

Vom păşi peste milenii
înspre alte emisfere
când vom merge iar la Denii
şi la Sfânta Înviere.

Jilava, 1956

BALADA TRIPLEI PEDEPSIRI

Noaptea se-ntindea sub vasta
boltă ţintuită-n stele;
el dormea; pe-ascuns, nevasta
a fugit în dodii cu trei pui de lele.

Unul şi-a pierdut în prag cuţitul
şi s-a-ntors în grabă ca să-l ia,
dar cuţitul lui i-a fost sfârşitul
şi-a căzut în el fără să vrea.

Cel de-al doilea veni după fârtatul
său împotmolit în coridor; dreaptă,
lama i-a strâmbat ficatul
şi ce grabnic nu l–a mai ţinut nici un picior!

Nerăbdarea pentru-al treilea crescu:
şi-n aceeaşi noapte, neprevăzător,
a intrat în tindă... Hei, acu-i acu!
...şi cuţitul a sărit în el uşor.
.....

Luna răsărea din creştetul pădurii,
umbrelor, alene, mişcându-le turma;
omul a-nşfăcat în traistă de-ale gurii
şi-a plecat, doar umbrele mai ştiindu-i urma.
.....
O, instincte rele! Rău neistovit! Cum
se duc pe apa sâmbetei talanţii! Șase
ochi au luciul lamei de cuţit;
Prin grădină, o nevastă-şi cară amanții...

1956

ORIZONTUL TARE-NCHIS E!

Dau în cărţi şi-mi cade drum
fără capăt, fără laturi;
împrejur s-aud oftaturi,
sfaturile-noată-n fum.

Trec prin ape tulburate, iau
în piept pantele-abrupte,
hainele-s pe mine rupte,
vânturile-ncrucişate.

Orizontul tare-nchis e ! ca
de-atâtea ori în veacuri, de
acolo ne vin leacuri pentru
rănile deschise.

Cineva în mine scrie toate-
aceste nenorocuri; Doamne,
pe-ale noastre locuri, oare ce o
să mai fie?...

Jilava, 1956

UN COPIL INTRĂ-NTR-UN ALT UNIVERS

Fantastice lumi cu dusul invers...
Minuni, minuni fără număr!... Un
copil cu tăşcuţa la umăr intră-ntr-
un alt univers...

Plăcuţa, buretele, plumbul şi-o carte
învelită-n hârtie albastru închis, viu
colorate imagini şi-un scris,
în primele pagini, cu slovele sparte.

Ştiam poezii, povestiri şi deja citeam,
socoteam şi spuneam pe de rost tabla-
nmulţirii şi-n Marele Rost, Doamne,
simţeam respiraţia Ta.

Septembrie cald lumina Bohotinul,
parcă mai altfel decât acum...
Emoţii, emoţii! Pornit la drum, un
copil îşi urmează destinul.

Aiud, 1957

DEPORTAŢII SE-NCUIE ÎN CASĂ

Udă-i cărarea, uscaţi sunt spinii,
ziua cu seara se-ngână, norii s-
adună ca turma la stână,
speranţa îşi mângâie crinii.

Mai stau în prag aşa, până
mă-ngăduie-ngustul luminii;
vântu-n câmpie mână ciulinii
spre Dunărea noastră bătrână.

Se-ntind arăturile ca-n lume urile,
şi înserarea se-ndeasă în plasă;
vântul suflă cu toate gurile,
deportaţii se-ncuie în casă.

Schei – Bărăgan, 1957

ÎNTRE ACESTE OGLINZI PARALELE

Câmpia şi cerul – oglinzi paralele
îmi dau o senzaţie de infinit; apele
zilei se-ntrec să spele pânzele
fânului bun de cosit.

E mijlocul verii!... pâlcuri de iele,
în pielea goală, joacă-ndrăcit
în aerul fânului bun de cosit
dintre aceste oglinzi paralele.

Sufletul fuge năuc după ele
cu braţele-ntinse în infinit;
emoţia ta, copil fericit,
părtaşă-i visărilor mele.

Schei, 1958

GREA MAI ESTE NOAPTEA ASTA!

Râde-n hăul ei năpasta
sugrumând orice lumină;
grea mai este noaptea asta
care nu se mai termină!

Duhuri rele joacă-n horn,
cu funingine se ung;
pui de viperă cu corn
sar din horn şi mă împung.

Scriu o filă şi mi-e silă şi
mi-e milă de blesteme;
lunga timpului reptilă
peste lume trece-alene...

Febr.1958, Schei-Bărăgan

DIN BALADA UNUI IAD

1.
În cazan la Periprava, unde
dracii-şi fierb otrava, un
poet,
numai schelet
simte cum, întors pe dos,
timpul veninos
intră până-n os,
la tăiat de stuf,
la strâns de năduf.

2.
Pe unde-a murit Ahile
mai murim şi noi cu zile:
trudă şi iar trudă,
vănătă şi crudă;
osândă, osândă
cu moartea la pândă.

3.
O, Doamne, Iisuse
speranţa ce sus e!
rănile cum dor,
vieţile cum mor,
închise-n vapor,
cu doruri şi vise

pe crezuri ucise!

4.
În simţuri şi-n gând,
teamă ca nicicând;
lacăt la cuvânt, iadul
pe pământ.

5. Poete, poete,
aceste schelete,
azi doar nişte numere,
cândva frunţi şi umere,
sunt cu lacrimi aşteptate,
de o mamă, de un frate,
de o soră, de un tată,
de copii sau de o fată...

6. Aşteptări...o!
aşteptări fără drum,
fără cărări şi cu mersul
înapoi- cârtiţe rozând
în noi
anii cruzi, fără mormânt,
tinereţi cu pieptul frânt
pe un tainic legământ
ce ne-a fost atât de sfânt!

7.
Ochiul spiritului doar mă ţine
treaz, nevrând s-adoarmă;
umblă-n locuri,
intră-n focuri;
umblă-n timp,
de timp mă-nghimp- de
ocară, vreme-amară în
vânduta noastră ţară,
năpădită de lăcuste
din siberiene puste,
şi din şes spre munte urcă
şi ne-ncurcă, şi ne spurcă...

8.
Iarna-i iarnă-n lung şi-n lat,
vânturi bat, vânturi răzbat
bacul izolat,
malu-nstrăinat.

9.
Dunăre, ah! Dunăre,
vremea-i încă tulbure,
viaţa-i ca un mugure
gata să se redeschidă
prin omidă, prin obidă.

10.
De un timp, poetu-aude,
dinspre sălciile ude, cum
pe-ntinderea de apă
gheaţa crapă
ideal
şi se-nghesuie la mal
ca şi oile la strungă: lungă e
povestea!...lungă!... şi-n
istorie, adese
jocul e pe interese;
cerc ascuns
ne nepătruns
peste capul nostru tuns
şi al unora popoare
fără cap, fără picioare,
în obiele,
vai de ele!

11.
Gheaţa de vapor se freacă...
pe tăcute, câte-oleacă, apa
creşte
şi din cleşte
dă să scape;
Dumnezeu este pe-aproape...

Periprava, 1961

MUZICĂ LA IMPERFECT

Savuram „Omături” de Saint John Perse,
continuarea muzicii la „Ploi”;
era o iarnă caldă, şi-n univers
legănau garoafe albe şi moi.

Ninsoarea foşnea ca o fustă
dintr-o mătase foarte fină;
oare ce suflet nu gustă
muzica lui Chopin, în surdină?!?

Ochii vedeau, ca-n piaţă,
câte-un spectacol de gală:
fete căzând pe gheaţă
în drum spre şi dinspre şcoală.

Văzul, uneori pervers,
nu mai ascultă de noi!
...era o iarnă caldă, şi-n univers
jucau garoafe albe şi moi.

1962

STRĂINI DE IUBIRE

Când unii se muşcă
şi alţii se sapă,
nimeni nu scapă
de-aceeaşi cuşcă.

Şi dacă se ceartă
şi dacă se vând
şi nimeni nu iartă
nicicum şi nicicând;

şi dacă se scurmă
şi dacă se-mpung
până la urmă
de-a valma ajung

străini de iubire,
măştilor gemeni,
departe de fire,
de cer şi de semeni...

1962

FRUMOASĂ-I LORELEY PE STÂNCI

Aprinderea-i ca o chemare
spre câte nu s-au întâmplat;
iubirea n-are aşteptare
bate pământu-n lung şi-n lat,

e-o taină cu izvoare-adânci,
un fel de-a fi nemuritor;
frumoasă-i Loreley pe stânci
de aur, cântec, vis şi dor!

Ce baie dulce-i în aceste
porniri celeste ale firii
să crezi că este, ca-n poveste,
pe creste raiul fericirii!...

Lin, Rinul vieţii curge plin
la cotituri, ascunse riscuri,
iar noi, îndrăgostiţi, vâslim,
vrăjiţi de zâna de pe piscuri.

Şi ziua se îndoaie cum
şerpuie fluviul între stânci,
făcând iubirii noastre drum
chiar pe sub apele adânci

aşa ca Loreley, pe creste-
le de aur şi bijuterii,
cu cântecul ei trecând peste-
nceputu-oricărei veşnicii.

1965

INVITAŢIE

Iubita mea, hai la plimbare!
statul în casă-i ieşire din minţi,
uite cum floarea din teii cuminţi
ne cheamă cu a ei candoare...

Visările noastre-s făcute să zboare
spre-ale naturii de aur tăpşane; hai
să ieşim, iubito, la soare,
dintre caiete, cerneluri, creioane...

De dragostea câmpului nimeni nu moare
când primăvara intră în vară;
ia cartea şi hai, iubito, afară
la aer, la viaţă, la soare.

Iaşi, 1965

TU EŞTI!

Raza care mă străbate din fiece parte,
mierla oprită cu puii pe creanga din piept,
tu eşti!

Tu eşti Totul care mă trece mai dincolo de moarte
când, la icoana spre care mă-ndrept, ciopleşti-
ciopleşti-ciopleşti...

Şi-aripile care-n adâncuri mi-adună izvoarele
şi norii albaştri care fac să rodească ogoarele,
tu eşti!

Tu eşti – şi parcă zbor când spun - lumina din soarele
care, alungând întunericul, face loc la mai Marele
Spirit ce-mi toarnă ambrozia rostirii în ceşti.

Iar visul ... Ah! Visul cu doruri gata oricând să răstoarne
atâtea comori în inimă şi de-aici mai departe,
tu eşti!

Eu sunt melcul care te-adulmec cu ochii din coarne, şi
pe razele ce-mi întinzi, ca pe o deschizându-se carte
pornesc spre armoniile tale cereşti.

1965

LA ÎNTÂLNIRE

Aşteptarea e piatră de moară,
neastâmpărul care întunecă,
lipsa de aer ce-alunecă
repede-n piept şi omoară.

Şoaptele pierd din contur,
mintea şi ea face cute;
întrebările au chipul mahmur
dorule, nu mai sta, du-te!

Află, de ce nu ajunge?
Unde-s aripile ei? Clipele-s
ani şi anii sunt grei, şi taurul
serii mă-mpunge.

Circul pe un spaţiu redus, ca o strajă!
Nu mai ştiu ce-i aieve şi ce e himeră;
luna, pe cer, s-arată stingheră
aşa, ca un craniu lucios pe o plajă.

Dar, iat-o că vine cu-n mers care scrie
în taină emoţia noastră divină,
şi noaptea se face atât de senină!...
...şi rău îmi pare de orice mânie!

1966

LA (S)CURSURI UNIVERSITARE ÎN 1966

-*socialism* (ne)ştiinţific-

Vremea e plină de plase,
Timpul ne vrea sub călcâi,
colegele mele, frumoase,
copie ca-n anul întâi.

Monoton dictatoarea citeşte
politiceşte ca să
ne strângă spiritu-n cleşte...
Ce plasă, Doamne, ce plasă!

Acu-i zigzag şi noduri la aţă;
domnişoară, ce chef
mai ai să mai coşi la gherghef
aceste imagini de ceaţă?

A pătruns în cetate
mult părelnic şi poză;
pe furiş, în duplicitate,
fiecare-şi procură o doză.

Dictatu-i lung şi inform;
şi tare mă mai dezgustă!..
spiritul meu neconform
ar pune la cale o şustă.

O colegă deschide poşeta,
de parc-ar da cu zarul,
şi, când să aprindă bricheta,
se răstoarnă peste bancă bazarul.

Din întâmplare, lumea tresare...
Timpul ce hâd e!
Calmă şi nepăsătoare
inima râde...

fetele râzând
sar ca nişte mânze,
cum trecut de prânz e,
mă întorc în gând.

Las jos toate-aceste –
în fond, baliverne – şi
mă sui pe creste- le
zărilor eterne.

Intime, acum-urile
nu mă mai împung
şi îmi deschid drumurile
unde vreau s-ajung.

Tare-s limpezi apele
cerurilor iar!..
drag îmi este-aproapele
care are har...

dar undele sună, las
foaia la fete... vom
râde-mpreună,
mâine, pe-ndelete...

fug ca să mănânc
ceva la cantină...
undeva-n adânc,
mă cheamă-o lumină...

1966

DRAGOSTEA ÎNTOARSĂ-N URĂ

Masca-i mască! nu te prinde! ştiu
că în iubire se plăteşte-un cost;
dacă sărutarea ta mă vinde,
jocu-acesta nu mai are rost.

Lasă vrăjile, zigzagul şi otrava! m-
am obişnuit cu ele, sunt imun; ce
frumoasă-ar fi putut să fie slava
dragostei cu care-am vrut să mă cunun.

Şerpii slăbiciunilor încoace
vin când fetele-s pe pasul rău;
sărutarea, dacă are ace,
dragostea alunecă în hău.

Adormisem într-un cântec liniştit;
vara legăna în ceruri vaste
când, deodată, m-am trezit cu un cuţit
simultan în suflet şi în coaste.

Am zâmbit şi m-am uitat cuminte
la atâtea grave slăbiciuni... apoi,
m-am întors între cuvinte - lumea
lumii mele de minuni.

Bohotin, 1967

MĂICĂ, IARTĂ-NE, ÎNAINTE SĂ PLECI!

În inimă se răsucește un cuțit
știrb și necruțător!
ajută-mă, Doamne, să mor
în locul mamei, trup chinuit.

Face eforturi să camufleze
durerile care o storc de viață;
câtă lumină are pe față!
Dragostea ei, ce mare crez e!

Respiră gheme de scamă,
pleoapele-s puțin mai lăsate;
sunt eu și tata, nu-i nici un frate
și fetele ce nu-s mai, alături sunt, mamă.

Mâinile-s vinete, brațele reci; aprind
lumânarea, așa cum mi-ai spus,
candela arde lângă Iisus.
Măicuță, iartă-ne înainte să pleci!

1967

BERZE TRAG PE ZARE DUNGI

Moşul toamnei stă în văi
şi fumează neguri lungi;
fânu-i aşezat în clăi,
berze trag pe zare dungi.

Freamăte de foi foiesc
în grădinile din sat;
timpul pare nefiresc,
blonde vânturile bat.

Pui de nouri plâng şi fug
c-au vărsat cerneala-n zări,
sângerând se stinge-un rug
ca un dor rămas pe mări.

Ard trei gânduri ce mă-ndeamnă,
cu o stare mai altcum,
ca să plec şi eu la drum,
în acest sfârşit de toamnă...

1968

PLOPII APRINŞI

Mai înaltă-i masa cu o carte; focuri
verticale, cum să vă măsor?!. mai
adânci sunteţi cu-n zbor
şi cu-n dor mai peste moarte.

Stări de veghe şi răspuns,
păsări ce se prind la umăr,
ca aripă şi ca număr,
niciodată îndeajuns.

Luminaţi şi mers şi cale,
luminaţi şi stat şi dus;
vrere-n zale, foc în sus,
reconforturi ideale.

1969

TOAMNĂ-N SAT

O frunză pătată cu ceară,
trei fire de fân lângă ea;
arsă pe-alocuri, priveliştea
încearcă-o durută vioară.

Coji de nuci şi de pepene,
puzderii de cânepă-n jur,
orizontul se face mai sur,
amintirile-ncep să se depene.

Se sparg în aripi păpuşoii,
în colb lăcrămează-un ciorchine;
vântul de seară tomnatică vine cu
semnele lui şi-ale ploii.

Punctate, în zări pădureţe,
caietele berzelor pleacă,
în urmă lăsând câte-oleacă,
de-ngândurare... de tristeţe...

1970

STĂRI EMOTIVE

Inima vrea să petreacă, să
uit de orice urât; parfumul
de tei mă îneacă, deschei
cămaşa la gât.

Aşa e poetului scris
să-şi fie lui însuşi stăpân;
n-am încotro, mă deschei şi la sân
să circul mai liber prin vis.

Natura-şi aprinde luminile
chiar între grijile noastre;
în tei ard puzderii de astre;
şi cântă în ordine-albinile.

O lume de taine şi de soluţii!...
în această lucrare mirifică,
totul semnifică, totul s-amplifică,
de se miră şi cunoscuţii...

1971

CE BINE E CÂND POŢI SĂ SPERI

Plecată-i vara din poveşti,
căzute-s acele la ceas,
doar dragostea, care-a rămas,
mai toarnă-ambrozie în cești.

Atâtea gânduri fug spre ieri!
şi-atâtea caută-nainte!
ce bine e când poţi să speri
că limba dragostei nu minte!

Când cerul nu mai e senin,
s-aud suspinele naturii;
amarul îndoielii chin
îmi bagă pumnu-n cerul gurii –

Pân' vine iarna cu albi nori
să îmi învioreze duhul;
ce-aproape e de noi văzduhul
când joacă-ale zăpezii flori!

Voi respira un aer nou cu
primele ninsori ce vin;
sfârşitul toamnei e-un lasou,
aş vrea să trec peste-acest chin.

Precum al cincilea sezon,
după-ntâi martie, fireşte-
până tot câmpul înverzeşte,
şi primăvara e pe tron

plină de semne şi insemne
regale şi împărăteşti,
cu cele mai prieteneşti
săruturi demne şi solemne...

Oct., 1971

DECIZIE

M-am hotărât! Cuvântu-i sfântul
meu legământ: de-acum să tac!
Prea multă ură-n acest veac
şi prea din faţă bate vântul.

Dacă-aş putea discret să trec
printre toţi cei care se ceartă
pe slăbiciuni care nu iartă
pe nimenea de la înec,

aş merge mai altcum decât
această goană-a laşităţii,
care, în inima cetăţii,
ne strânge-n mod perfid de gât

de nu ai aer şi nici apă
şi nici mâncare, cât de cât,
aprinde candela, încât
s-ajungi măcar creştin în groapă.

Iulie, 1971

DURERI

Oamenii de rele roşi îşi
duc sufletul la piaţă;
viaţa, de un fir de aţă,
spânzură cu ochii scoşi.

Vlăguită lumea când e
de instincte şi de patimi,
sar hienele flămânde
şi e greu să nu te clatini.

În oraşe, dar şi-n sate, viii
seamănă cu morţii; urlă
câinii-n miezul nopţii
de prea multe-n noi păcate.

Prin mocirle fără punţi,
înotăm ca prin blesteme;
ne descoperim cărunţi
prea devreme, prea devreme....

Unde eşti, copile, oare,
că ne-am depărtat de tine?!?...
...doar ecoul, pe sub zare,
trece văi, suie coline...

Bohotin, 1973

UNEORI

Jefuit de vise, este anevoie
să mai zbori cu mierlele când încep să cânte;
lecţiile vieţii sunt un fel de trânte,
unele cu voie, multe fără voie.

Încercări dorite, sau distribuite,
cu mult înainte de-a ne naşte, poate;
unele din ele râd şi îşi dau coate
şi ne-aruncă-n drum vârfuri de cuţite.

Uneori, de pildă, cum ar fi acum,
chiar şi-o adiere îţi îndoaie-aripa;
cât de dureroasă este, Doamne, clipa
când cel de alături te lasă pe drum

sau tăcut, perfid şi, pe nesimţite,
cinic, îţi dă brânci în hăuri adânci,
pe-actuale stânci
foarte ascuţite!...

1973

PE RARĂU

Un portativ cu infinite linii:
scara-ncercărilor – o lume
ce dă în raiul surselor luminii;
suişul cere un efort anume.

Ajungi un altul deci! şi, iată-
te voievod pe-un Vârf cu Dor;
la margine de plai un zimbru cată
al cerului senin mohor.

Poieni visate..., mai ales această
respirare de-aer sfânt; fierbinţi
îmbrăţişări ce se-ntreţes cu inima
şi gândul, în cuvânt.

Tac şi privesc: în jos văi şi vâlcele
stau strajă la acest picior de plai,
în timp ce sufletul înalţă schele
pentru un templu-al gurilor de rai.

1977

INTEMPERII

Ceru-şi pune-armurile,
scânteie securile,
freamătă pădurile;

fulgere-n zigzag
săbiile-şi trag
pe-al muntelui prag;

câinii stânii latră
ca după o şatră:
plouă cu piatră;

norii curg în ropote,
fug apele-n tropote,
s-aud bătând clopote;

seara-i şi mai deasă,
vara e la coasă,
noaptea-i fioroasă;

valea vântură blesteme
pe sub cerul care geme într-
o vreme, vai de vreme!

Dochia, 1977

LA ÎNCEPUT A FOST...

Cunoaşterea-i întâiul foc
după care omul tânjeşte; jăraticul
nu-l poţi muta în alt loc dacă n-
ai la-ndemână un cleşte.

Vântul e-n pânzele celui ce-ntreabă;
întrebarea e prima-ndrăzneală,
primul impuls ce pune la treabă
copilul străin de sfială.

Ochii lui mari şi adânci ca o zare
străbat câmpii fără capăt – izvor
rotind de izvoare
şi cheie marelui lacăt.

Dar unde-ajung cu-ntrebarea ce-
o laud de-mi tulbur simţirea? E
prea adâncă şi-ntinsă marea
universului şi slabă ni-i firea.

De ce până-acum întrebarea
nu a pătruns nepătrunsul? Copile cu
ochii strălimpezi ca zarea, la început
a fost, totuşi, Răspunsul.

1977

BISERICA DIN ŞURDEŞTI

1.
Stau căsuţele pe pante ca
armatele neînvinse; Doamne,
cerul cât de-ntins e peste
vremi, oameni şi plante!
Printre toate doar o cale
suie-agale, vine-n vale
înspre câte-s ale Tale
aşezări voievodale.

2.
O bijuterie-n lemn,
un solemn îndemn
şi-avânt
în Cuvânt; un
mister ţâşnind
în cer dintre
sfinte- le
morminte
culcate
sub lespezi
pe-ale timpului aripi repezi,
bătând în eternitate.

3.
Biserica din Şurdeşti...
suflete, s-o tot priveşti!
Omule, să te uimeşti
aplecându-te din trunchi
în genunchi.

4.
Fiorul
creşte-n interiorul
cu pereţi din piei pictate,
candele înmiresmate
şi, de-aici,
prin geamuri mici,
suie glia veşnicia,
României lui Cotruş
şi coloanei lui Brâncuşi.

5.
Profeţie: spiritu-n
trezvie ştie că o să
învie
o mai vie
România...

1978

VARĂ

Calde uleiuri de soare
ne-ajung
şi ne ung
pe obraji, pe mâini, pe picioare.

Ziua suie-n răscruce,
limpede şi înmiresmată;
frumoasă fată
e primăvara care se duce!

S-apropie vacanţa mare...
timpul, uşor,
e gata de zbor
spre un spaţiu fără hotare.

O lume de visuri...
undeva,
inima va
găsi ale ei paradisuri.

Şi voi rămâne
cu ele, în ele
ca-ntâia oară;
pasiunile mele vor fi stăpâne
pe sori şi stele
o-ntreagă vară. 1980

ORIZONTU-I ÎNGUST ŞI OPAC

De undeva, insistent, cineva
mă-mpiedică să mai râd, să mai scriu;
nici eu nu mai ştiu cine va putea să
mai străbată-acest pustiu...

Orizontu-i îngust şi opac;
cei care intră nu mai ies;
cad fructele de crude din copac,
în fabrici plase şi capcane se mai ţes...

Lumea nu-şi mai află drumul,
pasul e şui, mersu-i haihui,
răul creşte cu duiumul
trăgându-ne sub talpa lui.

Apele timpului ca şerpii alunecă...
Prieteni, de-acum se întunecă!
N-ai cum să fugi,
n-ai cum să scapi
de-aceste slugi
şi de satrapi...

1980

POETU-I CA PRUNCUL

Poetu-i ca pruncul abia născut
pe care şi scutecul şi lumina-l înţeapă;
din depărtare vine o apă
gata să schimbe prezentu-n trecut.

Când soarele scoate iarba afară,
mă surprind în adâncuri neliniştit;
regret că vara are sfârşit
şi-atâtea flori vor trebui să moară.

Timpul desface, timpul preface
piatra-n nisip şi nispul în piatră;
în văile timpului se aud cum latră
dulăii destinului, venind încoace.

1981

ÎNTRE VISARE ŞI DOR

Orice-ntrebare are un nod,
Răspunsul este-o deslegare;
înaintează-ncet spre zare
al gândului miriapod...

Această de nespus visare,
la un copil, a dat în rod
şi de atunci mereu mă rod
atâtea doruri dulci şi-amare.

Aş vrea să plec, aş vrea să stau,
ceva mă-ndeamnă şi mă ţine; aş
vrea să cânt o doină, sau
o clipă-n care-ar fi mai bine.

Mă uit în sus, mă uit în părţi
şi mă întorc iar între cărţi;
între visare
şi dor există un
izvor
cu proiecte solare...

1982

TAINA CE N-O SPUN ORICUI

Trece o fată cu umerii goi,
surâsul ei poartă noroc:
vara-ntre fructe şi foi,
o dulce iubire ia foc.

Taina ce n-o spun oricui
vine din vis şi din dor;
în meri, când încerc să mă sui,
mă-mbată aromele lor.

Soarele-mprăştie norii,
ziua iese din noapte,
livada cu merele coapte
aşteaptă culegătorii.

Să ia oricine, să ia oricât
socoteşte că e necesar;
m-apasă averea cu un urât
câştig peste noapte-n bazarul amar...

1984

MĂRTURISIRE

Nu-mi place nici un contur;
marginile strâng şi nu-mi plac;
prin dragoste pot să desfac
orice nod şi orice cusur.

Mă uit la un scrânciob prins de planete:
un prunc se dă huţa în el;
mă cheamă o singură sete
să fiu cu această minune la fel.

Cunosc nemăsura visărilor mele;
sărmanii albatroşi ce mici sunt!
Fără-ale dragostei vele şi schele,
pământu-ar fi foarte mărunt.

De aceea văd în petale
şi-n lacurile de pe vârfuri de munţi,
iubito, buzele tale
şi ochii fecioarelor gata de nunţi.

Visarea le-aduce pe tote aproape;
trecutul, viitorul, în Eternul Acum;
nu-mi lărgiţi haina, că tot nu mă-ncape!
Deschideţi uşile şi haideţi la drum!

Cu pas liber printre imagini,
hrăniţi de o singură sete:
să trecem visători peste margini,
să ne dăm huţa printre planete...

şi vom vedea mult mai departe
şi mai în adâncul spre care m-arunc
aflând Adevărul din Marea Carte
pe care-o citeşte, cuminte, un prunc..

1985

ANOMALII

Mănânc pâine goală şi-mi pare cu unt,
antinomii, anomalii, evident!
Muşc din ardei, sunt iuţi şi mă-ncrunt
la acest bicisnic prezent.

Îmi scapără ochii ca la un taur
când scutură-n coarne văzduhuri de fum;
cu ale lunii funii de aur
aş vrea să mă spânzur acum.

Îmi vine să tac, îmi vine să strig,
De pe-ale mele vârfuri de stânci;
as'noapte-am visat că săream de pe-un dig
în nişte ape tulburi şi-adânci.

O senzaţie de sufocare acută
pe toată întinderea bântuie;
trăim o vreme anapoda, slută,
o noapte ce nu se mai mântuie.

Cârtiţa ei mă râmă,
cum râmă mistreţii pădurile
şi-mi înmulţeşte arsurile
al căror adânc mă dărâmă.

Relele-mi dau târcoale;
uneori, mă iau în răspăr,
îmi stau ca-ntâmplarea în cale,
se prind de mine ca vâscul ,de măr.

Şi merge omul cu pas belaliu,
Încotro?: nici el nu mai ştie...
ajută-mă, Doamne, să scriu
măcar prologul la această tragedie.

Iaşi, 1986

MĂ UIT ÎNAPOI

Seara se lasă
repede, repede;
timpul apasă
greu ca o lespede.

Mă uit înapoi:
îmi ies în drum
răni de război,
jale şi scrum;

Surorile mele
asasinate,
anii mei tineri
în sârme ghimpate.

Teroare şi frig!
atâta foame!
vise-n cârlig,
neam în piroane.

Goluţe toamne!
Oameni trişti!
Greu este, Doamne,
să mai rezişti!

Iaşi, 1987

ESEU AUTUMNAL

De jur împrejur mă
ia pe urmă
o oarecare
îngândurare.

Pleacă Octombrie...S-a terminat de cules.
Uşoare vânturi
se întreţes
cu sufletu-acestor pământuri.

Frunzele-n vii
sunt arămii;
se tulbură cerul peste păduri;
mă-ngândură florile cele târzii
şi arborii nesiguri pe-armuri

Vremea absenţei...inima ştie
când frunzele-s ca aurul, încep să cadă;
nu comentez această tragedie!
Timpul se rostogoleşte-n cascadă...

Subtile-ndemnuri îmi poartă mersul
printre-actualele lumii genuni;
se-grijorează tot universul
de soarta marilor sale minuni.

Foile-n vânturi încep să se zdrenţuie
pe-o creangă-au rămas două mere domneşti;
dragostea mea, pe unde mai eşti, braţele tale
să mă-nlănţuie?

Întrebările sunt griji paralele
răspunsurile înoată-n plictisuri;
mă tem, oarecum, de-ntrebările mele
şi mă sui între doruri şi visuri.

Aici se domneşte în armonie,
raiul aripilor mereu deschise,
izvorul luminii ce peste abis e
puntea lumii spre veşnicie;

şi de-aici, mai sus, mai departe
ca-n simfoniile lui Sain-John Perse,
spre adevărul din Marea Carte
a universurilor din univers.

1987

VREMURI DE BEJENIE

Nu mai creşte muşeţel şi trifoi
în faţa casei noastre;
o noapte plină de dezastre
s-a întins peste noi şi în noi.

Tulbure-i vremea şi rece
semănătoare de ură şi chin
lumea vorbeşte puţin,
şi mulţi se gîndesc să plece...

Pleacă românii..., pleacă oriunde,
pleacă mânaţi de nevoi şi speranţe,
trec prin cordoanele-atâtor instanţe
şi cred că furtunile n-or să-i scufunde.

S-aud zvonuri rele, mereu...
fug şi copiii de-acasă;
dacă de nimeni nu-ţi pasă,
înseamnă că tare e greu!

Sunt până-n suflet pătruns
de-o tristeţe fără de nume;
jefuită de duh, biata lume
iată-n ce hal a ajuns!

Vârtejuri de nori şi de vânt
şi de trăsnete pline de ură
zdrenţuie-ntreaga natură,
ameninţă-ntregul pământ.

Omul îşi iese din fire,
el ştie prea bine ce ştie...
cum să-nchizi mierla în colivie?!?.
Cum să-nchizi viaţa în cimitire?!?...

Iaşi, 1988

NOIEMBRIE

1.
Îndurerat de răul lumii
de lacrima ce-o varsă unii,
de-omida ce usucă prunii
de bruma ce răneşte-alunii,
greu e să mai afli-un rost
unui timp atât de anost.
2.
Sfârşit de toamnă!...plante supte;
Noiembrie cu frunze rupte;
culoarea prinţului nebun
şi-a unui şir de poeţi morţi
cu violetul altei sorţi
mă-ndeamnă-acum să mă cunun.
3.
Şi vremea s-a întors pe dos,
pământul s-a umflat de gloduri,
apele-au smuls atâtea poduri
şi orice trecere-i pe jos.
4.
Se-ntunecă în univers!... doar
dragostea, rămasă trează,
aprinde-n inimă o rază
şi merg pe ea în sens invers.

1988

SEMNAL

Viaţa fără zimţi şi dinţi
alte boabe dă la moară;
vântişor de primăvară,
poate n-ai să mă mai minţi!

Poate vom scăpa de umbre,
gândul va intra-n cuvinte,
vom ajunge ca-nainte
de aceste vremuri sumbre.

Mai uşor ne va fi mersul
şi-n aripile deschise –
vor da-n floare-atâtea vise
cât să umple universul.

... Şi vom face cununii
şi botezuri cât mai multe.
Viaţa lumii un tumult e
când e plină de copii.

1988

ACCIDENT

Doamnei Dr. Elena Cotea

Cu toate că ochiul, întors în sine,
vede-n afară cu mult mai bine,
n-am bănuit că panta-i abruptă,
şi cărăruia în faţă e ruptă.
Puţine enigme-s la suprafaţă,
adesea depindem de-un fir de aţă;
zilele sunt şi bune şi rele,
viaţa şi moartea sunt paralele;
liniştea vine şi iarăşi se duce,
suspensia stă la răscruce.

Iar noaptea...noaptea-i aşa de mare!....
De pe-o-ntrebare sar pe-o mirare:
Mi-aduc aminte de-o iarnă cuminte
de-un mers coborât prin amurgul fierbinte;
forme diforme de arbori pe-aproape,
o linişte-adâncă de prea adânci ape,
crâmpeie de ziduri şi duhuri la pândă
pe-o pantă intrată-ntr-un fel de osândă...

Dar cum, uneori, ca-n această poveste,
poţi înţelege mai mult decât este,
mă văd pe-o alee-ntr-un parc fără capăt
cuprins de-o tăcere de lacăt;

Luna –pleoapă de foc printre nori-
scotea din pădure şi iarnă comori:
Castelul! Castelul visărilor mele
cu turlele prinse de lună şi stele...
trupu-i uitare când sufletu-ngână,
prin taina balcoanelor, surâsuri de zână,
aripi de voaluri, podoabe de visuri.
Loreley! Loreley!... paradisuri!
Graţii de flăcări ieşind, ca niciunde,
în unde rotunde, din lacul ce-ascunde
salbe de aur, brăţări vibrând
în atingeri cu nuferii-n floare... şi când
totul părea că aieve e cânt,
visul s-a frânt!.....

Rimbaud, mon vieux, nu-i nici o vină,
am fost o clipă vrăjit de lumină.

1989

NEVĂZĂTORUL

Ce blestem îl pune la plată,
de umblă cu braţele-ntinse-ntr-o doară
prin densa cenuşă a zilei de vară
şi caută lumina prin care înoată?!?

Cu ochii lui morţi, cu ochii lui vii
s-a lovit de un stâlp de piatră;
un câine alături, tresare şi latră
cu-n fel de plâns de copii.

În noaptea durerilor mute,
el cheamă şi mângâie câinele;
mâinile lui sunt calde ca pâinile
şi câinele şi soarele dau să-l sărute.

Cu braţele-ntinse în aer, se duce
spre-un loc norocos, an de an,
rostind rugăciuni, făcând câte-o cruce,
şi lumea, în treacăt, îi dă câte-un ban.

Potrivnică-i legea nefirii,
pe-alocurea viaţa un zar e,
făcut din excepţii amare
ca-n grelele bezne din noaptea privirii!

1990

BEATITUDINE

1. Mijlocul
verii... sunt
fericit!
ale serii
parfumuri
leagănă drumuri
în infinit.

2.
Se-aud în surdină
viorile cerului;
divină,
ca armonia lui,
nu-i
decât cea din florile
câmpului.

3. Visările
mele sunt
împreună
cu aurul din lună,
din stele,
versetele sfinte
în care citesc

un psalm ceresc
intrat în cuvinte.

4. Izvoarele
firii, fericirii...
şi noi, gemeni,
asemeni acestei
catedrale
universale
în care veşnciia
oficiază liturghia
iubirii
de Iisus şi de semeni.

Binecuvântat fii, cuvânt,
care poţi rosti Adevărul
sfânt, bucuria de-a fi
pe-acest Pământ!

1990

UNEORI, TOATE-S ÎNTOARSE PE DOS

Încâlcite-s cărările vieţii, şi
unele poame n-au gust;
inimă, dă cu picioru-n pereţii
pieptului, atât de îngust!

Şi hai să ne pierdem în zarea
seninelor flori de cicoare,
până din nou înserarea
ne-o-ntoarce-n aceste lumi trecătoare.

Cine mă-mprăştie? Cine m-adună?
Cine mă cheamă atât de departe?
Nimeni nu poate să-mi spună
de ce ochii îmi fug de pe carte.

E multă ceaţă pe mare!
sunt multe valuri pe mări!
căutăm răspuns fiecare
la atâtea şi atâtea-ntrebări.

Tăcerea-i ca munţii înalţii,
gata să cadă pe noi ca o vină;
ne scoatem ochii unii la alţii
şi ne plângem că n-avem lumină.

Doamne, cine anume a
schimonosit opera Ta?!?
Când ura macină lumea,
la ce ne putem aştepta?

Uneori, toate-s întoarse pe dos,
uneori, toate merg de-a-ndăratele;
ne-am îndepărtat prea mult de Hristos
şi prea uşor ne-am obişnuit cu păcatele.

Mergem aşa prin nămeţii
unor anotimpuri bizare; încâlcite-s,
Doamne, cărările vieţii şi-i multă
ceaţă pe mare!...

1991

FIRAVE SCUZE

Când bietul cugetul,
nevrând, se-ntunecă,
sufletul, umbletul
repede-alunecă.

Şi atunci relele,
din fiecare,
ies cu căţelele
la drumul mare.

Ştergi cu buretele
ce nu-i firesc,
şi totuşi, petele
ne urmăresc.

Firave scuze,
spărturi în dig,
şi, de sub spuze,
cărbunii frig.

1991

SUBTILITĂŢI

Stătea pe plajă, goală, fata
cu toate darurile ei;
m-am uitat fermecat, şi gata
am fost să intru printre zei

şi să mă leg cu ea pe toată
viaţa aceasta trecătoare,
simţeam cum dragostea înoată
în altă mare şi mai mare

a spiritelor prea stăpâne pe
ce e mai select în lume,
eram printre nudiste-anume
să văd din noi ce mai rămâne...

iubire, numai tu poţi trece
peste obstacole, întreagă,
fără de haine, doar în taine-
le ce ne leagă şi dezleagă.

Costineşti, 1987

SFÂRŞIT DE TOAMNĂ

Dimineaţa dă prin ciur
Soarele în scamă;
pe foi de aramă, joacă
boabe de mercur.

În aer scriu ciorile
semne; scânceşte-
n lemne timpul
târziu.

Cerul, ca piatra
vânătă, cade;
vânturi nomade
umblă cu şatra;

mătură dealul,
ţipă-n ostreţe,
nisipuri creţe
tremură malul.

Fiori mă ajung,
mă-nţeapă, ca junghiul,
în inimă, unghiul
cocorilor lung...

1992

SOARELE-ALUNGĂ TRISTEŢI

Împerecheate-n adâncuri izvoare
şi-un sfânt îndemn mai ales, mă
scot, visător, la cules dimineaţa
raza de soare.

Vara îşi coace culoarea
de miere în fiece floare;
cine iubeşte nu moare,
dacă iubirea-i ca floarea.

Lumina e plină de raze şi
are un farmec anume când
toată se dăruie-n lume cu
dulci reverii şi extaze.

Mirifică regenerare
a firavei noastre vieţi!
Soarele – alungă tristeţi
şi-nvaţă visarea să zboare.

1992

AMENINŢAŢI SUNTEM DE-ORGOLII

Ne spovedim, ne-mpărtăşim, ne
cresc din nou aripi la şolduri şi
umeri până vechi imbolduri ne
ispitesc şi iar greşim.

Voinţa roasă-adânc de molii
cedează..., pretru-a câta oară?!
Ameninţaţi suntem de-orgolii
şi de iluzii traşi pe sfoară.

Când omu-ajunge de pripas,
cărările deja se-ncurcă;
ne clătinăm la orice pas,
alunecările ne spurcă.

Fierbinte-i soarele din vara
vieţii noastre în zigzag! Ne
iese conştiinţa-n prag
necruţătoare ca ocara

Şi iar ne spovedim... copii
redevenim ca-ntâia oară,
scăpaţi de pietrele de moară
care ne-ar îngropa de vii.

1992

SCĂPĂM DE PLICTIS CU UN VIS

Fetelor, mai lăsaţi jurămintele
care mereu se reînnoiesc,
mai degrabă să ne uităm la veşmintele
crinilor când înfloresc.

E bine, ca-n iubire, cuvintele
să nu se încurce la umblet;
să credem, mai curând, în sfintele
trăiri din adâncuri de suflet.

Inima are dreptul să spere
că viaţa va fi mai frumoasă;
s-aud cosaşii, printre himere,
cu-a dragostei singură coasă.

Scăpăm de plictis cu un vis;
ce frumos este astăzi afară!
florile de cais s-au deschis,
primăvara-i furată de vară...

1993

CÂND IUBIRILE SUNT CRUDE

Dacă vrei să nu mai mori,
dacă vrei să ai noroc,
ascultă privighetori când
cireşile se coc!

Dimineţi cu gene ude,
seri înmiresmate şi,
când iubirile sunt crude,
nimeni nu le poate-opri.

Deseori, visuri şi flori
cresc dintru acelaşi foc;
se aud privighetori
şi cireşile se coc.

S-aprind cerurile-albastre,
şi chemarea lor ne ţese
vatra focurilor noastre
prea adesea neînţelese.

1993

PASIUNI

Mă tot uit prin geamul cu apa subţire
şi văd primăvara cum prinde culoare;
pasiuni discrete, pasiuni din fire,
în iubire nimeni şi nimic nu moare.

Fete guralive, tineri plini de viaţă
înspre săli de clasă trec în ritm alert;
este primăvară, este dimineaţă;
este ora lor, 8 – ¼.

Unii în tramvaie, alţii în maşini,
urcă să ajungă ceea ce-şi propun;
ce plin este cerul cărţii de lumini
şi de toate tainele care ne compun!

Puţini merg per pedes, în zilele noastre,
chiar dacă mişcarea este prevenire
de atâtea rele, poate şi dezastre,
care ne mănâncă viaţa în neştire.

1993

MAREA POETULUI ŞANSĂ

În flori şi copii sunt armonii
de imn ceresc;
frumoşi sunt oamneii când cresc
asemenea cu-aceşti copii.

Minunate-s zările-albastre
şi pajiştea de floare plină!
izvoarele au atâta lumină,
şi-atâta dragoste au mamele noastre!

Doamne, cât e de sfântă
Opera Ta în eternul Acum!
în flori sunt culori şi parfum
care ne cântă şi ne încântă.

Albinile vin să culeagă,
fetele vin să admire;
în flori şi copii este-atâta iubire
cât pentru lumea întreagă.

Îngân printre flori rugăciuni;
intru cu florile-n transă-
marea poetului şansă
e că trăieşte aceste minuni.

1994

LENEŞUL

Pereţii, aerul, cuvântul,
noaptea şi ziua îl arată
cu degetul, ca pe o pată,
umbrind cu somnul lui pământul.

Când loc îşi face lenea-n trup,
nici viaţa nu mai este viaţă,
se spânzură de-un fir de aţă,
şi aţele, oricum, se rup.

Livada scoasă şi la soare cu
floarea chiar ajunsă rod,
dacă omizile o rod,
livada câte-oleacă moare.

Copilul învăţat de mic
să-şi spele mâinile şi faţa
va lumina ca dimineaţa
de frumuşel şi de voinic.

1994

AŞ DORI SĂ MĂ DUC ŞI SĂ VIN

Voi mai rămâneţi aici! Cătinel – cătinel,
eu voi pleca într-o lungă plimbare;
mă doare când râul intră în mare
şi Dumnezeu ştie ce mai rămâne din el!

Aş dori să mă duc şi să vin,
să retrăiesc mai din plin primăverile
dar, iată! E toamnă, cad merele
şi sufletul suspină puţin.

Pe nesimţite-au plecat rândunelele,
pleacă şi alte concerte de-acum
nori de cărbune, zări de fum
împiedică proiectele mele.

Nostalgiile se strecoară subtil;
a pleca înseamna-a muri, oarecum;
ce scurt este lungul meu drum
la-nceputul căruia surâde-un copil!...

1994

ÎN GRĂDINĂ

Ascult o privighetoare:
armonie, soare sfânt;
fac gimnastică şi cânt
şi mă bucur ca oricare.

Două mierle se confruntă,
eu, la piept, strâng ziua asta
ca un bărbăţel nevasta-
n prima lună după nuntă.

Cântă voioşia-n mine
florile când se deschid
mă uit bine, ce splendid
joacă-amiaza pe coline!...

Cerurile-s numai scară
de lumină şi avânt;
binecuvântat pământ,
sărutat de primăvară!

1944

TOXINE

Pretutindeni acelaşi rău
îşi face de cap în zbuciumul lumii;
căzuţi din inocenţă-n hău
trăim laolaltă cu toţi nebunii.

Ca-n iarmaroc, forfota-i mare;
necuviinţele gurii
întunecă mintea la fiecare
vânzând, cumpărând produsele urii.

Toxine roşcate rămase în blide şi-
n cupe din vremi de pripas; uitaţi-
vă, oameni buni, acest zid e
martor la relele câte-au rămas...

Cum poţi să mai râzi?! Cum poţi să mai fii?!
Cum poţi să mai scrii că viaţa e viaţă?!.
sculaţi de dimneaţă, mulţimi de copii
compătimesc pe cei vârstnici, rămaşi în ceaţă

1994

ALBĂ, FLOAREA CIREŞILOR...

Mergem pe-alături de noi cu
privirile-n direcţii opuse; ne
plângem întruna că nu se
mai mântuie-aceste nevoi.

Roi, grijile zilnice vin; locuim
într-un fel de cutii; suntem mai
mult morţi decât vii şi tot răul îl
dăm pe destin.

Trei copii ne întind nişte chei...
ce limpede-i cerul din ochii lor!
albă, floarea cireşilor
ne mustră cu zâmbetul ei.

1994

SATIRĂ

Nătângul calcă
cu stângul
şi se-mpiedică mereu; valea-i
deal şi dealu-i greu, când n-ai
nici un Dumnezeu...

De venin plin
şi răsplin,
aplecat
înspre păcat, stăpânit de-
obsesii multe,-
ntortocheate şi oculte,
puse oricând pe scandal,
nu-ntreabă pe nimenea,
calcă tot alăturea,
fie dincoace de cal,
fie dincolo de şea.

Îl văd, umblă ca orbeţii
după cai verzi pe pereţii
ofului şi bătrâneţii;
nu mai simte gustul pâinii,
n-are siguranţa mâinii,
a ajuns de-l râd şi câinii...

E un om autonom
dat jos de omizi din pom
nu-l căutaţi, căci îl vom
găsi-n coasta iadului,
pus de Dante într-un cui
mai deasupra focului.

Nu vă-ntreb ce-aveţi de zis...
îl întreb pe-acest proscris
dacă a avut vreun vis,
dacă-a botezat vreodată,
de a cununat vreo fată,
dacă a condus şi el
la şcoală un băieţel...

Dar atâţi de ***dacă*** sunt spre-
acest om rămas mărunt, că-
mi vine să stau mai bine de
vorbă cu nişte-albine,
ca pruncul lui Saint-John Perse
în mijloc de Univers....

1994

GOLGOTHA

Doamne, cine poate să-nfrunte
acest munte cu peretele-abrupt?!.
Crucea e grea şi trupul e supt
de atâtea patimi mărunte!

Vânturi bezmetice, tentaţii cam multe
ne scot prea ades la mezat; pomul
rodeşte dacă-i udat,
omu-nfloreşte când ştie s-asculte.

Nu poţi să ceri ajutor din afară
când tu însuţi nu-ţi eşti de-ajuor;
truda Golgothei are un spor
când scara suişului e interioară.

Niciunde nu ieşi când mergi în neştire;
Golgotha e-n noi, aşezată c-un rost;
ajungem copii, cum odată am fost,
doar prin iubire, spre mântuire...

1995

SEMNE RELE

Înguste-s pâinile,
lumea se ceartă;
cine nu iartă
moare cum câinele.

Străini oculţi,
stârnesc alarme,
vând cuşti şi arme
celor desculţi.

Copiii-şi neagă,
în văz, părinţii;
viaţa beteagă
şi-ascute dinţii.

Fraţii-ntre ei se
tot mănâncă; anii
sunt grei,
noaptea-i adâncă.

Atâţia sluţi,
ne-ntorc pe dos;
fără Hristos
suntem pierduţi.

1995

STRĂINE PORNIRILE

Când mintea încurcă
în viaţă cărările,
se-ntunecă zările
şi răul ne spurcă.

Şi dacă-ntrebările
adorm ca o curcă,
beznele urcă
pe toate spinările.

Străine pornirile
tulbură firile
se-ntind cimitirele,
blochează ieşirile

pe faţa pământului,
când omul nu iartă,
fereastra spartă
face loc vântului.

1995

PĂRĂSESC ORAŞU-O VREME

Un impuls mai tineresccc
iar mă cheamă-n câmpul crud
unde-mi place să aud
glasul plantelor cum cresc.

Pieptu-i plin de teoreme,
îmi fac nişte socoteli;
ca să scap de îmbâcseli,
părăsesc oraşu-o vreme.

Ne-am obişnuit, în ani
să ne-nchidem în cutii
voluntare puşcării
sub parter cu şobolani.

Palizi, străvezii şi de
dragul unui trai mascat
scoatem viaţa la mezat
pe un preţ de te miri ce.

Construim în noi cavouri,
confecţionăm sicrie; un
copil afară scrie cugetări
pe lungi panouri.

Are cretă colorată,
face şi trei floricele;
eu mă uit la el şi, iată!
surprind zâmbetele mele:

primăveri, braţe deschise,
aripi largi prinse la umeri,
doruri vii şi-atâtea vise
câte nu poţi să le numeri!...

toate sunt şi mă răsfaţă
ca natura dată-n floare;
bună dimineaţa, viaţă!
Binecuvântat fii, soare!

1995

ÎN DELTĂ

Nava ancorase printre
ape ce foşneau în jur
în zăvoaie de azur,
dorul mă frigea să intre!

Visul, aripi spre zenit,
controla întreaga mare
de minuni care sub soare
se-ntindeau la infinit...

Gândul circula stăpân
peste faptele profane;
valuri de-aurii banane,
apele prindeau în sân.

Printre sălcii de sidef
cântece suiau ca visul
şi ne izgoneau plictisul
cu al zilei noastre chef.

Peştele fierbea afară, lumea
se scălda pe-aproape... şi-am
cântat pe mal de ape,
în amiaza cireşară.

1995

POEŢII

Înalte sunt valurile şi-s prea mulţi piraţii
pe marea vremii ce-şi face de cap!
prietenii mei, mai buni decât fraţii, nici
unde, se pare, că nu mai încap.

La ţărmul acela, atât de departe, vor fi
mai ajuns, măcar unii din ei?!?. Ce
ferecată-i această carte
a nerăspunsului cu-o mie de chei.

Mai umblu prin rafturi şi, amirare,
aştrii sporesc în luminile lor; rămâi
pe buze, fierbinte-ntrebare
a visului nostru nemuritor.

Uimit de Catedrala lui Paul Claudel cum urcă,
mă prind şi eu suişului pe nevăzute funii;
nevrerea e ca marea în valuri când se-ncurcă
şi-oglinda ei se sparge-n balaurii furtunii.

Pierre Emmanuel. Mormântul lui Orpheu
Homer şi Solomon, Rimbaud şi Holderlin...
poeţii înzestraţi vin de la Dumnezeu
şi-aduc, în versul lor, ceva din ce-i divin.

1995

FLORIILE

Floriile minunii, minunea din Florii
deschide săptămâna tăcerilor adânci;
prin post şi rugăciunea cu lacrimile vii
se mai subţie greul din propriile stânci.

Ne tulbură nevoia, ne tulbură preaplinul
şi relele ce ies prin marginile gurii;
când vipere cu corn îşi varsă-n noi veninul,
spălarea lui o cer şi legile naturii.

Ce timp frumos i-afară! O nouă primăvară
şi peste tot se simte Lumina Învierii;
iuţi păsărele cerul cu raze îl măsoară,
livezile-n culoare la soare îşi scot merii.

Îmi amintesc pe când copil eram acasă...
O, dulcele meu rai, rămâi aşa mereu
cu pomii dând în floare şi iarba mătăsoasă
ca-n spaţiul neprihanei de lângă Dumnezeu!

1995

LA ÎNVIERE

E noapte şi totuşi i-atâta lumină,
încât se citeşte în suflete
bucuria grâului scăpat de neghină!
De dragoste, suflete, umple-te!

Bat clopote, şi muzica lor
învie întreg universul;
astrele cântă imnuri în cor
oprindu-şi din mersul lor mersul.

Timpul e tare frumos!
Învierea pe toţi ne adună
alături şi întru Hristos,
să fim totdeauna-mpreună.

s-aprind de la unul la altul
lumânările...Ce feerie
să fii laolaltă-cu cerul, înaltul,
prin armonie, în veşnicie!

Cuvântul şi cântul în mod minunat
străbat văzduhul, pământul;
cu trezitorul la viaţă, preasfântul
„Hristos a înviat!”, „Hristos a înviat!”

ÎN EVUL ACESTA OCULT

E mult, totuşi, este prea mult de
când vântul ne poartă aiurea; în
evul acesta ocult
plină-i de haite pădurea.

Se-nvârt în răspântie corbii,
şi oamenii, prinşi sub poveri,
merg în dodii ca orbii
pe cărări ce duc nicăieri.

Credinţă puţină, speranţe deşarte,
iubirea sub tălpile urii;
s-aud furtuni bătând de departe
prin toţi copacii pădurii.

Vremea se strică, ziua se-ntunecă,
ies lupii la drumul cel mare; mulţi
semeni se clatină, -alunecă, puţini
mai merg în picioare.

Se năruie cerul de grindini şi ploi,
încercând să ne-oprească din goană,
cu semnele vremii de-apoi...
să ne-ntoarcem, oameni buni, la icoană!

1996

VIAŢA NU-I PE JUMĂTATE

Grea-i orice singurătate
din notive oarecare;
între drum şi o cărare,
pentru drum omul se zbate.

Anii sunt pe numărate; viaţa-i
viaţă când dă-n floare! Un
băiat şi-o fată mare
Joacă polka pe furate.

Câte bucurii! Şi toate
prin copii cresc amirare;
cine-i are nu mai moare,
chiar când clopotul îi bate.

Viaţa nu-i pe jumătate,
când în urma ta răsare
marea binecuvântare:
prunci cu feţe bucălate.

Vin nepoţi şi vin nepoate
şi pe ploaie şi pe soare;
fericit e fiecare
între toţi şi între toate.

Bătrâneţi neaplecate,
sfântă sărbătoare-n care
omul face o plimbare
calmă, spre eternitate.

1996

CĂUTĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Mă duc prin librării şi prin biblioteci
să aflu existenţei un altfel de-nţeles,
dar drumurile nu-s decât nişte poteci
întortocheate şi la capăt nu mai ies.

Păşesc printre suspensii şi întrebări, pe când
minunile tresar în muguri ireal;
se simte primăvara în inimă şi-n gând,
şi-n plante se aude un freamăt muzical.

Această-nseninare urzeşte vis şi dor,
izvorul tuturor se află în iubire;
au înflorit salcâmii! Ce albă-i spuma lor!
albinele pe flori adună elixire

pe care în potire de aur le aşează
cu-o grijă ce-n oameni ar face-atâta bine!...
şi primăvara suie cu-adânca ei amiază spre
un model de viaţă-ntâlnit doar la albine.

1996

SE-APROPIE SFINTELE PAŞTE

Oamenii ies la treabă-n grădini,
toporaşii se-nclină cu florile;
mugurii pomilor, de sevă plini,
încep să-şi deschidă comorile.

Viaţa-i în toate mai jucăuşă,
iarba, ah! iarba renaşte;
Floriile bat la fiece uşă,
se-apropie Sfintele Paşte.

Focuri s-aprind în grădini, de acum
ceru-i mai limpede-n ape;
sar copilaşii prin flăcări şi fum,
vacanţa lor este aproape.

Curăţenia este în toi,
în curăţenie omul renaşte;
să facem curat în case şi-n noi,
s-apropie Sfintele Paşte!

1996

RIDICOLUL NE STĂ PE-APROAPE

De-atâtea ori pătăm lumina
cu improprietăţi bizare
şi aruncăm, în dodii, vina
pe cauze imaginare.

Când, uneori, pierdem măsura
şi slobozim câinii din cuşcă,
ochii înţeapă, vorba muşcă
şi-n stăpânire ne ia ura.

Dacă-adevărul ultim nu ni-i
cu laturile foarte stricte,
ne-mpăunăm şi dăm verdicte,
crezându-ne buricul lumii.

Ridicolul ne stă pe-aproape, de
nu-l vedem, călcăm în goluri şi
ne trezim în prostovoluri
de mâna noastră aruncate.

Râd copilaşii de te sperii, sau,
dacă nu, stau gură cască; ei
ştiu că iasca este iască
şi-arţarii nu pot fi ca merii,

oricâte-academii am face
cu caţavencii lor cu tot,
pe prunci nu-i doare nici în cot,
ei au un alt ac la cojoace

de care n-ai cum da-napoi,
căci timpul e de partea lor,
biruitor!... necruţător
cu fiecare dintre noi...

1996

VÂRSTE

Înaltă sau scurtă, a vieţii scară,
omul o urcă şi o coboară!
Larg este-al traiului nostru uluc pe
care şi bune şi rele se duc ! pomu-
nverzeşte, coroana se-ntinde, s-
apropie-amiaza, focul s-aprinde,
rodul se coace, poamele-mbată,
unele fructe au câte-o pată...
E timpul iluziilor! râd nepăsările!
când mersu-i nesigur, scârţâie scările.
Iată răspântia! Prea timpuriu
cad unele mere! o, pas belaliu,
frunzele pomilor, care-s uscate, se-
mprăştie şi când vântul nu bate.
Mă uit în oglindă: un adevăr
mi-arată primul fir alb de păr! mă-
ngândur... toamna bate la uşă...
unde-i amiaza mea jucăuşă?!?
unde sunt verile-nalte şi late?
unde-i a noastră eternitate?!?
Ceru-i mai scund. Ziua alunecă.
Seara-i mai rece. De-acum se-ntunecă.
S-aud cocorii; grijile scurmă;
privirea galeşă caută-n urmă...
jindul tânjeşte pe-un drum cotit
cu unghiul drept în infinit:
cade cortina, se trag perdelele...
tulburătoare sunt socotelile!

1996

RETROSPECTIVĂ

În vremea aceea lumea nu mai putea dormi;
bătea-n oraşe vântul, se năpustea în sate; mă
obseda dilema: „a fi sau a nu fi?!?” crescuse
iute preţul la sârmele ghimpate.

Ciudată presimţire! Mergeam cu ochii-n patru;
atâtea bănuieli şi multe precauţii;
scena ieşise-afară din fiecare teatru
şi sluţii se-ndesau la dialog cu muţii.

Fiinţe necurate, intrate în cetate, vorbeau o
altă limbă şi-aveau priviri piezişe; semne
erau că zilele-s la om pe numărate, unelte-
ncrucişate erau pe ploi de-afişe.

Se subţiase ziua aproape ca o dungă;
ce lungă a fost noaptea acestui veac nedemn,
cu lumile împinse ca oile la strungă
şi minţile spălate-n limbajele de lemn!...

Să-mbraci în silnicie o haină ce nu-ţi vine,
să răsuceşti picioru-n saboţi care te strâng
o, ce nelegiuire şi făr' de margini chin e
să spui că râd şi cântă mulţimile, când plâng!

Ferma lui Orwell, ah! ferma făcuse atâţia pui!
ce-şi revărsau instinctele ca apele ce-neacă
deşi venea formula ca şeaua pe o vacă
bătută să alerge prin ţara nimănui...

Poetul, sufocându-se, a început să strige
dar dispărut a fost cu-atâtea mii şi mii
de tineri, prinşi apoi cu limbile-n cârlige,
în roşii abatoare sau îngropaţi de vii.

1996

SE-NSTRĂINEAZĂ OMUL DE EL ŞI DE FIRE

Când nu mai eşti sigur pe mers,
drumurile devin cărări.
Sită pe ochi, cenuşă pe zări,
şi la-ntrebări, răspunsu-i invers.

Apar răscrucile, forţezi privirile,
oftezi în părţi, încotro să o iei?...
s-aud răsucindu-se chei
în toate uşile, la toate ieşirile.

Ne trece timpul ca un plictis
lent, cenuşiu, anost; tatonăm
viaţa pe fund de abis departe
de-adevăratul ei rost.

Îţi vine să crezi că eşti o eroare,
după ardere un fel de zgură,
o caricatură, o întâmplare
rămasă accidental în natură.

Limbile urii ca şerpii alunecă
şi-nveninate vin încoace
spinii grijilor, cu mii de ace
nu ne dau pace şi ne întunecă.

Se-nstrăinează omul de el şi de fire,
ordinea ordinii întoarsă-i pe dos,
cu cât mai departe suntem de Hristos,
cu-atât mai departe suntem de iubire.

Mai încolo de apa vie
ce-ar fi să mai fie când arşiţa frige?..
slăbiciunile noastre-s o şerpărie
cu maxilarele-otrăvite cârlige.

Mereu cădem victime ispitei deşarte
care ne gâdilă până în os;
cu cât mai departe suntem de Hristos
cu-atât mai aproape suntem de moarte.

1996

SATUL ŞI VEŞNICIA

Satul din sfânta copilărie este
izvorul ce nu mai seacă;
livada intră c-un capăt în vie,
la sfânta biserică toacă.

Mâine-i proorocul Ilie,
vara se-nclină oleacă;
atâtea imagini învie
cu-arome de cimbru şi busuioacă.

Ziua se-opreşte în chindie, merele
sântiliești încep să se coacă; satul
lui Blaga e-o veşnicie
peste orice vreme opacă.

Poetul ştie ce scrie,
unii nu-s de acord şi ce dacă?...
mâine-i proorocul Ilie,
la sfânta biserică toacă.

1997

LINIŞTE-I ÎN UNIVERS

Un copil cu o carte în mână
arde să ştie ce este
mai încolo de soare şi până
peste-ale timpului creste...

Vacanţa de vară!... şi iaca
pornit e să afle secrete;
în preajmă viţelul şi vaca
pasc foi de trifoi pe-ndelete.

Mirifice flori de cicoare –
ochi îndreptaţi spre aceleaşi chemări;
luminaţi suntem fiecare
de atâtea şi-atâtea-ntrebări...

Minunile-acestea rotunde,
ca ochii şi florile, de când sunt aşa?
Doamne, spune-ne unde
s-ascunde nemarginea Ta?

Linişte-i în univers,
În acest mijloc de vară! Dintr-
un vers într-un alt vers, Câte-
un pui de mierlă zboară.

1997

PE FURIŞ, RÂNDUNELELE PLEACĂ

Toamna copacii îmbracă
oglinzi colorate pe umerii lor;
pe mine mă-ncearcă un dor
când văd că rândunelele pleacă.

Atâtea lenevoase plictisuri
se strecoară în simţuri de-acum!...
Septembrie-ntoarce din drum
stolurile mele de visuri.

Pe neştiute ziua s-apleacă sub
tăceri, sub îngândurări; poeţii
romantici pleacă pe mări, pe
furiş, rândunelele pleacă...

Rămânem mai singuri...frunze-aurii
bat în ferestrele-nchise,
vântul tomnatic mi se
pare, că-aduce doar nostalgii...

1997

COPILĂRIA MĂ CHEAMĂ-NAPOI

Albele iernii petunii
încă mai ning în cerul din noi...
mă cheamă înapoi străbunii,
copilăria mă cheamă-napoi.

S-apropia Crăciunul... şi fulgi
jucau la fereastră frumos;
ce vii emoţii trăieşti când te smulgi
din prezentul acesta vâscos.

Ieşeam în prag să prind mulţi
fulgi pe firave palme; minunat
este, Doamne, s-asculţi simfonia
ninsorilor calme!

Raiul acela e-o stare aleasă –
copilăria, sfinţenia noastră;
măica mă cheamă repede-n casă,
o sărut şi m-aşez la fereastră.

Peste sat cu alinul şi plinul,
mătasea ninsorii s-aşternea lin
daci cu bărbi albe încercau vinul
din busuioaca de Bohotin.

S-apropia Ajunul... nespus
de albele, caldele, joase ninsori,
la Naşterea Domnului nostru Iisus,
jucau peste sat numai fluturi şi flori

în mod minunat dând să dezmierde
pe pruncul de-atunci, cu-atâtea colinde,
acel Paradis şi azi îmi aprinde
luminile-n bradul rămas încă verde...

1997

OBSERVAŢII DRAMATICE

Cerşetori la tot pasul,
trotuarele au devenit înguste;
nu e semn bun când ceasul
anunţă valuri de lăcuste.

Cam mulţi trântori în stupină,
drumul s-a făcut cărare,
omizile dau buzna-n grădină,
copacii mor în picioare.

Măşti pe oriunde te duci, nici
nu mai ştii ce să crezi;
dăunătorii când scapă-n livezi,
livezilor pune-le cruci.

Pe oriunde lăcustele-ajung,
holda rămâne oloagă;
unii oameni n-au coarne, şi-mpung,
apoi merg la biserică şi se roagă.

Se vede că viaţa e grea... să
facem fabrici de mături!
să măturăm în noi şi pe-alături,
şi pe unde vrerea nu vrea.

De undeva se zvoneşte-un potop;
undeva se aud nişte lanţuri; când
istoria o ia la galop,
căruţa şubredă-ajunge în şanţuri.

Picioare rupte, braţe-ndoite,
capul sucit şi vaiete multe;
ale netrebniciei lungi cuţite
dau vieţii imagini oculte...

1997

DUMNEZEU BINECUVÂNTĂ

Doamne, câte păsări ies
şi din codri şi din şes,
de oriunde mai ales,
şi fac soarele fuioare şi
urzeală fac din soare
pentru-o ţară de covoare
de la Tisa pân' la mare,
de la Dunărea cea mare,
peste Nistru-n depărtare!
Iată vulturii din steme
cum dau zările pe gheme;
aerul, cât e de aer
e făcut şi el în caer;
orişiunde mă întorc,
aud greierii cum torc
şi văd berze plutitoare
depănând şi ele soare;
rândunelele răsmii,
cu atâtea ciocârlii-
suveici iuţi şi viorii- duc
prin cer fire de grai trag
spre noi colţuri de rai
pentr-un trai ca pe vătrai
între codri, livezi, vii,
izvoare... şi armonii!

Se aud privighetori ziua,
noaptea, ca în zori într-o
ţară de splendori în care
să nu mai mori. Şi, când
spata, minunata,
bate, bate
ca un imn care străbate,
din cetate în cetate,
în străbuna noastră Carte
şi din carte mai departe,
Dumnezeu binecuvântă
un popor şi-o ţară sfântă...

1997

DRAGOSTEA-I MEREU FIERBINTE

Vara-i vară; văzu-i văz,
dragostea-i mereu fierbinte,
printre câmpuri de ovăz,
o ia tânără-nainte.

Cum să mai opresc văpaia,
ochii să nu fie-atenţi?
Doamne, mare e odaia
cu pereţii transparenţi!

Numai zestre pe lungi paturi,
între-atâtea lăzi deschise,
cu livezi şi zări pe laturi,
şi prin toate câte vise!...

Nu se-aşează nicicum spuza
pe-un jăratic prea incins;
dorul prins e ca ventuza
de-al iubirii necuprins.

Lăcrămează ochii toţi
de atâtea frumuseţi;
Doamne, minunate roţi
are caru-acestei vieţi!

O senzaţie de zbor
în adâncuri se-nfiripă,
neastâmpărul din dor
bate iarăşi din aripă.

Voi pleca pe unde nu ori-
cine poate să se suie; aripi
ai când poţi să zbori peste
orice spini şi cuie...

1997

DIN BALCON

În vale de Iaşi,
unde zarea îşi tulbură apele,
pianele-şi tremură clapele în
nişte plopi uriaşi.

Se vede-n podgorii şi crama,
unele păsări pleacă... murim
câte-oleacă
şi nu ne dăm seama.

Ridic pleoapele
spre infinit:
mai încolo de cramă şi schit,
îmi văd trecutul şi-aproapele.

Se-ntorc abătute privirile dinspre,
de-acum, triste podgorii; peste
oraş se-ntind norii,
în suflet se strâng amintirile...

Şi iarăşi lumina din mine mă scoate
la podul de aur de peste abis;
în noi, e-un război cu spata mai lată
decât ţesătoria oricărui vis –

E spiritul cu-ale sale anume
instrumente şi fire cu care ţese
alese rochii pentru prinţese-
le noastre mirese din altă lume...

1997

STAREA DE VEGHE

Orele mari se opresc pe creste; se
deschid adâncurile, înalturile...
liniştile-ajută salturile
spiritului spre dincolo de ceea ce este...

Aşa se urcă şi-ajunge domn peste
acest somn profund al lumii; atâtea
comori află unii
în roditoarele stări de nesomn!

Ritmuri de seve aieve aprind
simfonia din aurul zorilor,
muzica deschiderii florilor
şi-a braţelor dragostei când se întind.

Luminaţi de iubire, nu-i greu
să înţelegem că-n armonie se
află de-a pururea vie
respiraţia lui Dumnezeu.

1997

RETROSPECTIVĂ

Dacă te uiţi înapoi
te cutremuri
ce vremuri
s-au abătut peste noi!

Iadul deschis, cu
toate satanele
prindeau cu arcanele
puii de vis.

Scrâşniri din dinţi,
dărâmări de biserici,
ucideri de clerici,
feciori şi părinţi.

Viaţa în lanţuri,
spinii pe frunţi,
morţii în şanţuri
şi-n văi de munţi.

Neam la răscruce,
smoală şi foc,
în orice loc,
mormânt fără cruce.

Cruzi au fost sorţii
jucaţi pe ură!
ruperi de gură-
n canalele morţii.

Patru decenii
şi jumătate
cât patru milenii în
sârme ghimpate.

De-acum bătrânii
îşi leagă rănile;
plătite-s vămile la
toţi stăpânii.

Încet, din pieţe,
s-adună ţara cu
toată amara ei
tristeţe...

1997

ARMONII

Aromele serii auguste
umblă lejer prin livezi,
gurile văilor verzi
lacome vin să le guste.

În noi grădinile poartă
secretul unui altfel de har
cu chip de altar şi potir cu nectar
care-mpărtăşeşte şi iartă...

Îngeri cu-aripi aurii
pe raze de lună coboară-ntre foi;
ce-aproape sunt, Doamne, de noi
aceste preasfinte-armonii!...

Iaşi, Bucium, 1997

SENSUL PLĂCERII - SENSUL CĂDERII

Drama simţurilor din greşite avânturi:
omul pe meleaguri străine
de Dumnezeu şi de sine,
în bătaia atâtor sălbatice vânturi.

Se-ntinde pustiul căderii din fire
sub al negaţiei negru călcâi;
omul, străin de-armonia dintâi,
mănâncă şi bea în neştire;

sensul plăcerii, sensul căderii...
instinctele trag pe o viperă sorţii;
mai încolo de marginea serii
se-ntind hotarele morţii...

1997

DĂ-MI MÂNA, DOAMNE, SUNT PE APE!...

E cam târziu, e cam târziu...
nu mai văd bine cât e ceasul,
în urmă se aude glasul
unor chemări pe-un mal pustiu.

Îmi potrivesc cu grijă pasul
şi ies pe punte; cenuşii
sunt apele când nu mai ştii spre
care ţărm se-ndreaptă vasul...

La lopătat scot marele meu
crez crescut în idealuri pe
ale lui înalte maluri
deja răsare soarele.

Dă-mi mâna, Doamne, sunt pe-aproape,
bătut de valuri cu nuiele,
luptând cu gânduri uşurele...
dă-mi mâna, Doamne, sunt pe ape...

1997

14 ANI, DAR CUM...

Cine nu vrea să se-ntoarcă
la izvoarele lui proprii?
valul vieţii trage-o barcă
plină cu-ale noastre copii.

Aşteptările s-adună
la lumina din cuvânt
şi mă-ndeamnă ca să cânt
vremi de grindini şi furtună...

Un copil, unind cărări,
îşi croieşte-un drum anume
şi îndrăgostit de zări
face primul pas în lume.

Dar cântând din spic de brad
lungul neamului suspin,
a fost prins şi dus în iad
şi din iad s-a-ntors senin.

14 ani, dar cum
nu-s cuvinte ca să poată
spune lumii, Doamne, toată
drama de atunci, acum...

1997

CÂT VĂD ŞI SIMT

După chindii de august. Repaus. Cer senin.
Apusurile-absorb îngândurările;
surprind uimirile pe scările
luminii care-n aer deschide flori de in.

Sufletul intră-n armonie
cu lumea lucrurilor prinse
de cerurile foarte-ntinse
din larga mea copilărie

când mă duceam, cântând, cu vaca
în paradisu-atâtor spaţii... e
sâmbătă, se-aude toaca... în
cer plutesc semnificaţii...

Ecourile vin încoace,
unindu-se-n mişcarea lor
cu undele aromelor
de fân şi pere busuioace.

După chindii de august. Repaus. Cer senin.
Cât văd şi simt mă-ndeamnă să contemplu
acest interior de templu,
în care, în genunchi, mă-nchin.

1997

LA NUNTA LUI OMAR KHAYYAM

Mai toarnă în cupe, băiete,
nu mă-ntreba ce am azi şi ce n-am!
E nunta lui Omar Khayyam
cu şaptezeci şi opt de fete.

Să bem până noaptea s-o face
ca aurul zorilor când se revarsă
pe faţa lumii încă neştearsă
de-ale invidiei netrebnice ace.

Aici, în raiul naturii sub cerul de
stele aprins, cuprindem cu inima
un necuprins străin de meandrele
urii.

În noaptea nopţilor de sub blestem,
noi credem, sub sfânt jurământ,
că frumuseţile-acestui pământ
sunt singurul nostru harem.

Miresele suple, ca nişte copile,
coboară din merii în floare şi rod;
există-n minunile-acestea un cod
al unor vibraţii cu mult mai subtile.

Să bem, aşadar, până-n zori,
cu toate paharele pline,
ciocnind cu cel care pleacă şi vine
cântând o lume de nemuritori.

Poeţii sunt mirii, poeţii sunt nunii
atâtor ambrozii şi vinuri ce
ne-ndeamnă pe urmele lui Li Tai Pe
în apele cerului, spre sânul lunii...

1998

NE-NŢEAPĂ ORICE-ADEVĂR

Adunăm în agendă adrese,
îngrămădim în sertare scrisori,
facem calcule şi tot nu ne iese
la capăt visul nostru din zori.

Idealurile, ca nişte valuri
când muşcă din maluri, la maluri se sparg
şi-n valuri cu pui se-ntorc în larg
tăinuitele noastre, mereu, idealuri!

Cuibul în care ne-ascundem
râvnind ce a fost, ce n-a fost;
prezentul se poticneşte pe unde-n
centru, sau margini, nu-i află un rost.

Trudim şi unii şi alţii alergând
spre-nălţimi diferite; ne e
ciudă că brazii, înalţii,
au frunzele verzi şi-ascuţite.

Ne-nţeapă orice-adevăr,
regretul ne muşcă durut,
ochii se-ncruntă la lut
şi rar iau lutul din noi în răspăr.

Ezităm între nu şi da;
totuşi, dacă stai să măsori şi să vezi,
multe, chiar multe putem învăţa
de la brazii de-a pururea verzi.

1998

NEÎNŢELESUL DEVINE-NŢELES

Cine mai ştie ce-o fi
cu oraşele astea de rocă?...
Lipsa de aer deja ne sufocă
în mijloc de vară, în mijloc de zi.

Oamenii fug din târg,
cimentul e tare fierbinte!
satul ne iese-nainte
cu grădinile date în pârg.

Gurile văilor râd fantastic,
elevii, studenţii, sunt în vacanţă,
satul este-o imensă balanţă
prinsă de cerul adânc şi elastic.

Neînţelesul devine-nţeles
când iubirea se-ntoarce acasă,
oraşul, vara, e plat ca un şes
şi gâfâie ca o apă vâscoasă.

Ascultând ce ne-ndeamnă Carpaţii,
satul ne vrea ca fraţii să fim;
e timpul de-acum să ieşim,
să apărăm satul de orice negaţii.

1998

SUZANA

Dragostea e cum cad sorţii...
Doamne, Doamne, ce scântei
joacă azi în miezul nopţii
care arde-n ochii ei!

Cum mai crede tot ce spune!
şi cum spune tot ce simte!
dragostea e o minune
ce nu-ncape în cuvinte.

Dorul, focul şi norocul
vieţii când se întâlnesc,
dragostea aprinde focul
şi aripile îi cresc.

Apa zilei, caldă, scaldă
albul din castanii-n floare,
soarele de mai în val dă
aurul pe trotuare.

Râd vitrinele prea pline,
plâng suspinele prea multe;
hei! Suzana, înspre tine
cată strâmb babele smulte.

Nici un rău nu este prea rău
când nu ne taie mersul; ce
frumoasă-i dragostea!
Ce frumos e universul!

3 Mai, 1998

DEFINIRE

Tinereţea-i fierbinte,
merge-nainte
pe drumuri mai ideale;

orice tinereţe
vrea să înveţe
mai ales din cărţile sale.

Sărind peste-abisuri
se ţine de visuri
şi veşnicie;

trăieşte elanuri,
limanuri şi planuri,
pe toate le ştie.

Sălăşluie-n ea
curajul şi dragostea
cu toate comorile firii;

Nu se răsfaţă şi
intră în viaţă
ca-n sfânta biserică, mirii...

1998

QUINTĂ SOCRATICĂ

Gura lumii e spartă,
legea nescrisă e strâmtă,
când răul ne-nvinge în trântă,
nici una, nici alta nu iartă.

Arsura de sub erori are
intrânduri discrete; ale
cioburilor pete seamănă
pe ceruri nori.

Ne uităm în faţă, în spate,
căutăm explicaţii aiurea,
voinţa nu dă cu securea
în crengile noastre uscate.

Forţăm ieşirile toate,
tragem cenuşă pe jar,
legăm conştiinţa la par
şi ne credem fără păcate.

Căderile-nseamnă abis, şi
cel mai crâncen război
este războiul din noi
de când eram încă în Paradis.

1998

PE-ACEST PĂMÂNT

Prezentu-i alunecos
spre ce a fost, spre ce va fi;
între noapte şi zi
omul visează frumos

amintiri şi proiecte
tot ce poate scoate
efecte-
de mult aşteptate.

Mersul spre piscuri,
ca şi pe mare, este
asumare
de riscuri.

Pe-acest pământ
trudesc destine;
listele-s pline
de-nscrişi la cuvânt.

Tot omul are
ceva de spus:
mai sus! mai sus!
mai înspre soare!

Mai spre a fi
cu cerul la umăr-
bucurii fără număr
în mijloc de zi!

Pentr-un popor,
chiar şi-n cătuşe,
acest urcuş e
mântuitor...

1998

AM UITAT DE TOT CE E SFÂNT

Mergem la distanţă de noi cu
privirile-n direcţii opuse;
înstrăinaţi, ne plângem că nu se
mai mântuie-aceste nevoi.

Roi, grijile zilnice vin, locuim
într-un fel de cutii; suntem mai
mult morţi decât vii şi tot răul îl
dăm pe destin.

Am uitat de tot ce e sfânt,
fascinaţi, predilect, de materie,
am ajuns acum de ne sperie
orice-adiere de vânt.

Unde sunt brazii înalţii, gorunii
şi paltinii, ulmii şi nucii? i-am
ucis şi-aiuriţi, ca uitucii,
ne-ncruntăm astăzi unii la alţii.

Imităm, improvizăm soluţii precare
tranziţiei noastre europene;
cu-aripile smulse şi smulsă de pene,
sărmana pasăre cum să mai zboare?!.

Avem nevoie de-o lume mai dreaptă
s-alunge din jilţuri pe toţi mafioţii;
dreptul dreptăţii nu mai aşteaptă;
daţi de pământ cu toţi hoţii!...

1998

JALE

Mor pădurile-n picioare,
mor pădurile-n genunchi cu
securea-nfiptă-n trunchi şi
cu trunchiul plin de sare.

Vremea unor mari dezastre
paşte-ntreaga omenire care
taie în neştire
codrii dăinuirii noastre.

Se întunecă văzduhul!... nori
de-acizi şi nori de gheaţă cad
bezmetici peste viaţă
şi-ncet viaţa îşi dă duhul.

Dealurile fug la vale,
văile se duc sub ape,
satele încep să crape
scufundându-se în jale.

Prin fantasticele guri,
rădăcini apar şi, iată!
ne arată că odată
pe aici au fost păduri

ce-au trăit neînfricate
pe când codrul –el, stăpânul-
era frate cu românul,
şi românu-i era frate.

Azi, când se subţie aţa şi
când viaţa-i pe butuci,
Dumnezeu şi-ntoarce faţa
de la oamenii uituci.

Iunie, 1998

MĂ-NCEARCĂ O DISCRETĂ VISARE

Sunt la mare. Arde-mă, soare!
înţepaţi-mă, raze,
cu dulci extaze
caniculare!

Plaja e lungă şi lată, formată
din infinituri fierbinţi; alături
de mine, o fată
scrie nişte versuri cuminţi...

Soarele trece prin spata
zilei, de aur fuioare;
cu-n dulce neastâmpăr, fata
îşi scoate sânişorii la soare.

Mă-ncearcă o discretă visare...
domnişoară, dacă n-ai să mă vinzi,
te-aş invita, spre Bizanţ, la plimbare,
desculţi, pe-ale mării incifrate oglinzi.

Vom vedea câte-n lună şi-n stele:
aur mult şi splendori ce-ţi iau ochii,
tronuri şi blănuri, femei fără rochii
dansând între grele perdele de perle.

Imagini de basm, la tot pasul mistere,
răspântia unor locuri şi lumi,
vremuri şi ţărmuri cu-atâtea minuni,
isihaşti modelând caractere.

Vom înţelege-amândoi că secundele
au altă durată în infinit;
sufletul apelor deja m-a vrăşit
cu iubirea, visarea şi undele.

Uşor, ce uşor ne-o fi mersul
pe ape ce-ascund atâtea secrete!
Ulysse, pe-un plaur tras de egrete,
ascultă pe Orpheu vrăjind universul.

Trecutul... trecutul devine prezent;
uimirile-n inimi nu mai încap;
cronologiile se dau peste cap;
la toate ecourile sunt foarte atent.

Un alt enigmatic tărâm se deschide!
mitologiile au adânci rădăcini...
frumoasă e marea când leagănă crini
şi nuferi pe-ntinsele arii fluide!

1998

OGLINZI PARALELE

Jăraticul stă sub spuze în vetre;
timpul alunecă şi pe sub pietre
şi se întinde, cum se-ntind apele
când sapă din maluri cu toate sapele.
Râuri şi fluvii se pierd în mare,
prezentul fuge în depărtare; acolo-n
adâncuri, e cuibu-amintirii, acolo
mor spinii, trăiesc trandafirii, se-
neacă umbrele, înoată luminile,
s-alege grâul de toate neghinele,
dispare hăul, rămân poienele,
de-acolo departele vine sub genele
uimite să vadă, crezute-necate
primele mele grădini suspendate.
Sub cerul deschis, între-atâtea minuni,
măica mă-nvaţă trei rugăciuni,
legende, basme, balade şi vieţi
ale marilor noştri voievozi şi poeţi.
Amiază-i şi linişte pe întrgul pământ!
Tata ascultă cum i le cânt...
Doamne, ce multe imagini învie
Din sfânta noastră copilărie!...

1998

MĂ-NCEARCĂ TOTUŞI, UN REGRET

S-a dus concediul cum se duce
apa când plouă cu ruperi de nori,
pe pantele unde li s-au pus cruce
pădurilor răpuse de hăcuitori.

Pe nisipul fierbinte şi-n apele-albastre
am fost încercată de multe călduri
ce ţin de contactele anumitor astre
în viaţa slabei noastre naturi.

Încerci să te-opui, să împarţi, să deslegi
fiorul impulsurilor ce te străbate
cu ne-nduplecatele universului legi,
mai mult sau mai puţin acceptate.

Enigmatic, psihosomatic, omul
adesea-i invers de cum ar dori;
în calea furtunilor, pomul
ca trestia se poate-ndoi.

Şi-acesta-i un mod de strâmbare,
adică de a produce urâtul; ferice
e paltinul tare în care
vânturi şi grindini aproape-şi rup gâtul.

Metafora mărului primordial
ne însoţeşte cât suntem tineri
şi nu ţinem seamă că-i miercuri sau vineri
şi nu avem încă un ideal...

mă-ntorc printre livezi şi podgorii
în orăşelul plin de-aspiraţii
şi cu-o istorie ce-ntunecă norii
atâtor acute interogaţii...

Aluzii, suspensii, rămân în trenul
din care coboară studenţii ce nu-şi
pot alunga din suflet refrenul
ermetic al ţipetelor de pescăruşi.

Huşi, 1977

ÎN PREAJMA LUMINII

De Sfintele Paşti
în preajma Luminii,
suflete, renaşti
ca iarba colinii.

Scuturându-ţi spinii
de cele lumeşti
în preajma Luminii
Suflete,-nfloreşti.

Pomii grădinii
nu mai îngheaţă,
ne cheamă la viaţă
în preajma Luminii.

Mălinii, ciorchinii
şi-i scot la soare,
în preajma Luminii
sunt numai floare.

Ziua-i cum crinii
când se deschid;
în preajma Luminii
văd şi prin zid.

În spaţiul stupinii
albinile-s roi;
finii Luminii
suntem si noi.

2000

LA SFÂRŞIT DE FACULTATE

Pleacă speranţa spre lumile ei
de nisipuri cu chip auriu, golul
schiaună ca nişte căţei
abandonaţi pe-un ţărm pustiu.

Sufletul parcă, nu mai e-al meu,
noaptea peste mine dă să-şi răstoarne
întunericul greu, ce mereu
mă ia ca un zimbru în coarne.

Niciodată nu i-am spus că iubirea
e boala poeţilor şi cât e de grea;
eram bărbat în toată firea
dar dragostea mă copleşea.

Cu raiurile ei păstrate-n taină
şi-n creştere cu minunile ei;
abia acum confierea se cainã
la nevăzuţii pământului zei.
.....
Allah să-ţi semene-n cale succese!
Dumnezeu să te ţină frumoasă cum eşti!
în urmă, din visuri, poetul va ţese
cea mai frumoasă dintre poveşti.

2000

PAMFLET

În casa pustie
nimeni nu ştie
ce-ar putea să fie....

Când şi când se vede-un om,
încruntat, autonom,
parcă e căzut din pom...

Nu mai ştie unde-i cheia
mânios pe toţi aceia
care nu citesc Scânteia...

Omul, fără Dumnezeu,
tună, fulgeră mereu
şi o duce tot mai greu...

Până ieri credea că-i tare,
mare, azi e-o umbră care
seamănă cu-o arătare

Îşi trăieşte din plin vina
de a fi urât lumina
şi de-al fi-nşelat vecina.

Casa lui numai cusur
e-un pustiu fără contur
şi cu neguri împrejur,

pe sub care cresc doar spinii
ciulinii şi mărăcinii
urii pentru toţi vecinii

Nimic nu-i la locul lui,
e o casă ca un cui
şi-i pe seama cucului...

Mai de-aproape e un ciot
cu bufniţe şi cu tot
omul cu toxine-n bot,

fără văz, auz şi grai,
plin de scorburi, mucegai,
seamănă cu-n fel de vai!

Acest etajat coşciug,
de care şi câinii fug,
e-n decor, un beteşug ,

că stăpânul ei e laşul
care a urât oraşul
şi acum, şi-a găsit naşul...

1983

FUSESEM CUCERIT DE VRAJA...

Cerul senin clătea zefirii
ieşiţi din apa mării calde,
în inimă creştea un val de
emoţii sfinte-ale iubirii.

Tu străluceai ca adevărul
ce face-n jurul său lumină cu
după-amiaza verii-n părul de
grâne gata de combină.

Uimit, n-am mai străbătut plaja
din Costineştiul studenţiei,
fusesem cucerit de vraja
fetei din poarta veşniciei

deschisă-ngust spre Paradisul
unde nu intră orişicine, doar
cei ce-s obsedaţi de visul care
şi când se duce, vine...

Şi astăzi frecventez izvoare-
le acelor clipe suspendate în
centrul sufletului care
mă protejează de păcate.

2013

CAPUL OBSCUR E UN CAP DUR

Un om cu capu-ncremenit
mai bine-ar sta la el, acasă,
să nu se-avânte-n infinit
că intră-n propria lui plasă

de-obsesii, cale strâmbă şi
tot ce-i mai toxic şi mai plin
de-al viperii cu corn venin –
duşmanul zorilor de zi.

Nemarginile n-au contur,
strivesc, nu ştiu ce-i îndurarea;
capul obscur e un cap dur,
degeaba îi arăţi cărarea.

Busolă care crede-n van
că-i centrul lumii şi că este
stăpână peste orice creste
cu fruntea-n cerul diafan;

Acul magnetic, ca o umbră
bezmetic umblă-n trupul ei;
poiana fără flori şi miei
e un nonsens cu soartă sumbră.

Fructul invidiei, căzut din
pomul vieţii în uitare;
capul patrat e o eroare
crescută în necunosut;

i-a plăcut noaptea şi uitarea
de ele are-n prezent parte;
totul se-ntâmplă ca la carte,
şi ce adâncă este marea!...

Şi cât de-nalte-ale ei valuri
ce vin cu toţi rechinii lor
să-nghită-un cap fără de zbor,
străin de orice idealuri!...

2013

SEGMENT DE CRONICĂ

Actualitatea este
polireumatică; umblă
printre noi o veste foarte
emblematică:

răul n-are gând să scadă,
criza e tot mai adâncă,
bulgărele de zăpadă –
n rostogol se face stâncă...

Viituri neașteptate –
caracatița enormă,
diformă și fără normă,
e-n cetate și în toate.

Se-nmulțesc în ogor spinii,
lumea umblă roasă-n coate;
parlamentele rușinii
joacă polka pe furate...

Joacă scaraoschi sârba
pe grumazul celor mulți,
pe care dacă-i asculți
te ia mila, te ia scârba.

Fiindcă-aceşti desculţi îi urcă
şi pe trepte şi-n fotolii unde
rod ca nişte molii
truda noatră şi ne spurcă.

Oamenii se duc la vot,
la promisiuni bizare,
varanii îi pupă-n bot,
şi-apoi le fac zile-amare.

Căci ei sunt parlamentarii plini
de roluri, plini de goluri; corbii
sunt mai corbi în stoluri când
usucă şi arţarii.

Căci sunt roată la căruţă
şi scânduri la şandrama
îţi surâd dar nu te cruţă
de zici nu! în loc de da!

Sunt teme de epigrame
de satire şi de bârfe,
ei se văd icoane-n rame
dar, în fapt, sunt nişte târfe

ieşite la drumul mare,
ascunzându-şi, cât pot, sida,
mint fără neruşinare
şi se-ntind ca pălămida;

Fie plantă, fie peşte, ei
sunt răpitori oricum, de
aceea ies la drum
ca să-ţi strângă viaţa-n cleşte.

şi să-i mai votezi o dată
pe cei ce-ţi sug sângele;
cronică, deplânge-le
soarta lor nebotezată!

2013

ÎNDEMN

Să mergem, tineri, pe la schituri,
să-ntârziem la mănăstiri
şi ne vom umple de venituri-
le-adevăratei fericiri.

Vom sta de vorbă cu duhovnici
şi vom afla învăţăminte
ce ne vor face şi mai dornici
de a trăi în cele sfinte.

Ne vom da seama de distanţa
dintre noroc şi nenoroc
şi vom vedea că în balanţa
vieţii nu-s pe-acelaşi loc.

Vom lăsa în pridvor ştiinţa
ce nu ne scapă de poveri, şi
vom înaripa fiinţa eternei
noastre primăveri

cu mulţumirea şi seninul
livezilor în plină floare,
să facem sufletului plinul
cu dragostea nemuritoare.

Pe calea mântuirii noastre
scăpăm de tot ce ne-nvenină,
căci ale sufletului astre
dau şi materiei lumină.

În lumea plină de esenţe,
să-i smulgem nopţii zorile,
dintr-ale patimilor zdrenţe
să fim ca sărbătorile

ce-n traiul altor orizonturi,
în bătălii cumplite le
salvăm pe propriile fronturi
când ne lovesc ispitele.

Să mergem, tineri, pe la schituri,
între-ale brazilor miresme,
şi-n ceru-adânc şi plin de mituri
să înălţăm catapetesme.

2013

ÎNGERULUI MEU PROTECTOR

Domnişoarei Dr. Cristina

Suiam vesel panta vieţii ca
tot omul prins de fapte- le
ieşirii dintr-o noapte
ce ne dă de toţi pereţii.

Să trăieşti în miez cuvântul
nu-i un lucru oarecare,
te trezeşti doar când pământul
îţi fuge de sub picioare...

Rupere de nori în plină
după-amiază calmă şi
cum rar întâlneşti o zi
mai lucidă şi senină.

Pe unde am vrut să trec
apa era-n spume încă,
tulbure şi foarte-adâncă
de era să mă înec.

Mi-ai întins la timp o mână
de-ajutor şi mult mai mult...
de aceea am un cult
pentru buna mea stăpână.

Azi mă ruşinez de clipa
când m-am văzut goluţ-gol
încercînd să-mi trag aripa-
mpotmolită în nămol.

Doamne, la câte încercări
mai suntem supuşi în viaţă
şi ce multe disperări
ne vînd sufletul la piaţă!

Numai dragostea e-n stare
să facă din greu, uşor,
trecându-ne peste mare
şi din azi spre viitor.

06 – 2013

PODUL DE FLORI

Dă-te, moarte,
la o parte
ca să treacă Neamul meu
şi să scoată de la greu pe-
al său frate
după cum scrie la carte
bunul nostru Dumnezeu,
Care-acum ne face parte...

Dă-te, moarte,
la o parte
ca să intru-n casa mea
pustiită, geamuri sparte,
uşi furate, câini ucişi
şi livada de caişi
ajunsă asemenea...

Neamu-i neam, nu suntem trei
să-l desparţi după cum vrei;
avem toţi aceeaşi limbă,
avem toţi aceiaşi morţi;
azi în casa lor se plimbă
numai venetici şi hoţi,
nori ce-ntunecă amiaza
toxine ce strică fraza
care fără de răgaz a

rupt şi gard, a mutat porţi;

s-au crezut pe veci stăpâni
peste mulţi şi pe români,
până Pronia de Sus,
i-a-mpărţit, i-a mai redus
de nu mai fac ei ce vor
cu vrerea popoarelor...

Pod de aur, pod de flori
dinspre noapte înspre zori,
dinspre cei care o neagă
înspre ţara noastră-ntreagă,
dinspre iad spre libertate,
dinspre duşmani înspre frate,
dinspre ură spre iubire,
dinspre vrajbă spre unire,
dinspre sărăcii spre-avere,
dinspre moarte spre-nviere,
spre o ţară numai sori,
pod de aur, pod de flori...

1991

SFAT VOINŢEI

Viaţa nu-i o parodie
ca să fie
cum ai vrea; uneori e
mai uşoară, alteori
este mai grea, orice
păsărică zboară
şi când vremea este rea.

Cine dintre noi nu ştie
că destinul nostru, nu-i
armă aşezată-n cui
sabie în panoplie
şi tu, gata ca să spui
că este la datorie.

Viaţa care nu ne-aşteaptă
ne îndeamnă să fim treji:
credinţa în mâna dreaptă,
inimile de viteji
şi convingerea crescândă
că ajungem la izbândă.

Dacă dragostea-i stăpână,
şi speranţa la-ndemână
şi prin spini îţi croieşti cale
cu proiecte ideale
pe care unii le lasă
pe-altădată, nu le pasă,
din păcate, laşitate...

cum mereu suntem pe valuri,
chiar de vâslele sunt rupte,
dăm din mâini, dăm din picioare,
orice mare are maluri,
unele chiar foarte-abrupte;
cine are idealuri,
are-n inimă-ajutoare
ce-l învaţă ca să lupte.

Săbii, paloşe, pistoale
sunt simboluri care vor
să ne treacă mai uşor
peste orice val sau vale,
să se facă luntre-punte
ca virtutea să înfrunte
cu voinţa, orice greu,
orice beznă ce ne scurmă
şi s-ajungem pân' la urmă,
în preajma lui Dumnezeu... 2005

AM FOST VRĂJIT ŞI AM RĂMAS

Au trecut anii şi aş vrea
să vă destăinui, fără jenă,
din filmul vieţii mele-o scenă
de sfântă cum e dragostea.

În orice ţinere de minte,
întotdeauna se fixează,
cel mai fidel, întâia rază
care e şi cea mai fierbinte.

Intimităţi, comori păstrate
în cel mai vechi dintre altare,
pe care rareori le scoate inima
noastră la plimbare.

Trăim cu ele, suntem noi,
ca spiţele din centrul roţii
vieţii... râdem de cei goi,
de sentimente şi emoţii.

Ca-ntr-o oglindă şi-acum vii
dintr-un aproape-n mai aproape
clavir cu nevăzute clape
interpretând vii simfonii.

Un mire în flăcări

Eram vrăjit, aveam vedenii
cu zâne izvorând din dor,
fete morgane şi sânzienii,
mă dansau ca la nunta lor.

Pluteam cu tine prin eter,
nu vedeam dedesubt decât
ce-i pe pământ mai sfânt şi-atât
şi-n rest, minunile din cer:

Roiuri de aştri, şi-ntr-o parte,
fiinţe-n spirit ca şi noi, citeau
metafore-ntr-o carte cu
vremurile de apoi.

Atâtea amintiri converg
în ritmul care mă îndeamnă
să spun la lume ce înseamnă
trăirile ce nu se şterg.

Câmpulung Moldovenesc

DESTIN

Refuz întâlnirea aceloraşi consoane şi-al
altor semne, dând piept între ele; sunt
vrăjit când luna răstoarnă pe tăpşane
camioane de brăţări şi inele.

Ai spune că-i ceva descriptiv, nişte forme
fără fond, închipuiri pasagere,
dar mierea şi aurul pot să transforme
somnul nopţii în priveghere;

Plictisul şesului, în gură de rai,
prin harul care uneşte şi schimbă
al oamenilor fel de a fi şi limbă,
pregătindu-i pentru-n altfel de trai.

Ei ştiu că există pante abrupte
pe care suind, mai şi cazi,
dar ochii rămân la pădurea de brazi
şi nu la condeiele rupte.

Iluzionştii, improvizând simţirea,
Cu vorbe turnate anapoda
cred că aşa pot înşela
sufletul poeziei: **iubirea**

Să-i spunem, consecutiv, armonie-
dorul de unitatea dintâi-
glasul care de mic mi-a şoptit: „Rămâi
la mine, eu sunt izvorul cu apă vie”.

Dar mi-au ieşit în cale obstacole,
capcanele istoriei la pândă...
am trecut totuşi peste orice osândă
şi-am rămas cucerit de miracole.

Cu transa energiilor din zori
izvorâtoare de mir şi de bine... Sunt
uimit de livezile pline de flori,
privighetori, culori, miresme, albine...

Foarte atent la tot ce preface
grija în zâmbet, necazu-n avânt
uit ce nu-mi place, cânt ce-mi desface
aripile dragostei pe-acest Pământ...

Şi-asa mă simt laolaltă cu toate
câte-s în opera lui Dumnezeu
spre-a cărei primordialitate
iubind, ne vom întoarce mereu.

2013

PRIN CIREŞARUL PLIN DE VIAŢĂ

Este-o festivitate în natură,
cireşile-n livezi se coc,
am vrea să fim mai launloc,
străini de rătăciri şi ură.

În sate se sfinţesc biserici,
dorinţele roiesc noi,
grădinile, în haine noi,
au ochi dumnezeieşti, feerici.

Crestele au sub ele munţi cu
mănăstiri, datini, modele, cu
viaţa tainelor din nunţi
şi cu-nţelesul din inele.

Trăim adânci presentimente
că vom scăpa de-atâtea rele;
iubirea-i gata să ne spele
de orice datorii scadente.

Mirări, emoţii, simetrii
răsar din forma florilor,
culori şi pangeometrii
intrând în al naturii cor

de serafimi veniţi anume- n
această Dacie mănoasă
astăzi, cu-atâta zestre scoasă
aici, dar şi-n întreaga lume.

Cum în al vieţii laic centru,
nemulţumirile sporesc
să nu uităm că luptăm pentru
sufletul nostru românesc.

Şi vom trăi mai plini de har,
un dar pe care Dumnezeu ni
l-a lăsat, ca noi măcar
să nu ne jeluim mereu.

Să ne sculăm mai dimineaţă
şi vom avea în toate spor!
Ce frumos este acest zbor
Prin Cireşarul plin de viaţă.

2013

DAR NUMAI ÎNTOARCEREA...

Sună clopoţelul lecţiilor mele, mă
întorc la masa plină de izvoare- le
ce nicicum nu vor să mă-nşele
precum jurămintele foarte-ntâmplătoare...

Astăzi pe o pernă, mâine pe o alta,
instabilitatea-i totuşi un cusur; ce
fermecătoare-i primăvara-nalta
minune a cerurilor pline de azur.

Bună o fi umbra-n iulie fierbinte şi
norul când seceta usucă izvoare, bun
este la foame şi un blid de linte,
dar numai întoarcerea-i binefăcătoare.

Gusturile noastre-s tare curioase
unul te atrage, altul te şi pierde,
ne cuceresc faptele cele mai frumoase
care sunt ca bradul de-a pururea verde!

Un mire în flăcări

Este o parabolă-n Noul Testament
când un fiu răzleţ se-ntoarce-acasă;
tatăl înţelept trece indulgent,
peste-o rătăcire, şi-l cheamă la masă.

Un frate se tulbură, nu este de-acord
cumva să se taie vita cea mai grasă;
decizia tatei este un record
ce ne trece dincolo de tot ce ne-apasă.

Invidia este la un pas de ură,
cum adesea vorba-i la un pas de faptă,
iubirea, stăpână pe-ntreaga natură,
între oameni este cea mai înţeleptă.

Cine este-nvinsul, cine-nvingătorul
răspunsul îl ştie numai poezia care
depăşeşte seceta şi norul
şi salvează lumea doar cu armonia.

1979

PREDESTINARE

Poeţii vin în lume să iubească
tot ce înseamnă armonie,
nu au trăire pământească,
vin din, şi se întorc în veşnicie.

Sunt androgini, cu soarele pe faţă,
privirea trece dincolo de zări,
merg în picioare pe aceste mări pe
care valurile îi răsfaţă.

Pasionaţi de-adâncuri şi de creste,
de felul oamenilor de a fi, aduc în
lume cea mai mare veste:
miracolul puterii de-a iubi.

Aici se-ntâmplă marile minuni
şi tot aici atâtea profeţii,
au aripi, trec peste genuni,
slăvesc pe cei plecaţi şi cântă pe cei vii.

Iubirile-i susţin în tot ce scriu. căci
dragostea le luminează mersul, şi
niciodată nu e prea târziu
să vezi că strâng în braţe universul.

Ei sunt conjuncţiile dintre ieri şi mâine,
dintre ce-i trecător şi ce e fără moarte;
iubirea lor produce şi împarte
aerul vieţii, apă, vin şi pâine...

Străini de-orgolii, bârfe şi de ură,
de tot ce-ar întrista această lume,
poeţii fac din dragoste un nume,
că-i prima şi a doua lor natură.

Această stare de copilărie
le motivează rolul lor de-a fi,
de a preface noaptea-n zi
şi clipa instabilă-n veşnicie.

2013

Cuprins

Cuvânt înainte.....3
Fiorii Adolescenţei.....5
Liceenii .I 6
Liceenii .II. 7
Nu vine iubita.....9
Fiule, scoală-te şi nu te mai teme.....10
E vârsta marilor iluzii.....11
Un mire în flăcări.....13
Dragostea.....15
Construcţii.....16
Sunt bacalaureat.....18
În vacanţa de vară.....19
Pitpalacul.....20
Se simte răul intrat în cetate.....21
Iubirea ştie... 23
Prima iubire.....24
Iubirea şi legile ei.....25
Sunt îndrăgostit de-o fată.....26
Să legăm cățelele gurii.....27
Simt că vine Sfântul Paşte.....28
Balada triplei pedepsiri.....30
Orizontul tare-nchis e!.....32
Un copil intră-ntr-un alt univers.....33
Deportaţii se-ncuie în casă.....34
Între aceste oglinzi paralele.....35

Grea mai este noaptea asta!.....36
Din balada unui iad.....37
Muzică la imperfect.....41
Străini de iubire.....42
Frumoasă-i Loreley pe stânci.....43
Invitaţie.....45
Tu eşti!.....46
La întâlnire.....47
La (s)cursuri universitare în 1966.....48
Dragostea întoarsă-n ură.....51
Măică, iartă-ne, înainte să pleci!.....52
Berze trag pe zare dungi.....53
Plopii aprinşi.....54
Toamnă-n sat.....55
Stări emotive.....56
Ce bine e când poţi să speri.....57
Decizie.....59
Dureri.....60
Uneori.....61
Pe Rarău.....62
Intemperii.....63
La început a fost... 64
Biserica din Şurdeşti.....65
Vară.....67
Orizontu-i îngust şi opac.....68
Poetu-i ca pruncul.....69
Între visare şi dor.....70
Taina ce n-o spun oricui.....71

Mărturisire.....72
Anomalii.....74
Mă uit înapoi.....76
Eseu autumnal.....77
Vremuri de bejenie.....79
Noiembrie.....81
Semnal.....82
Accident.....83
Nevăzătorul.....85
Beatitudine.....86
Uneori, toate-s întoarse pe dos.....88
Firave scuze.....90
Subtilităţi.....91
Sfârşit de toamnă.....92
Soarele-alungă tristeţi.....93
Ameninţaţi suntem de-orgolii.....94
Scăpăm de plictis cu un vis.....95
Când iubirile sunt crude.....96
Pasiuni.....97
Marea poetului şansă.....98
Leneşul.....99
Aş dori să mă duc şi să vin.....100
În grădină.....101
Toxine.....102
Albă, floarea cireşilor... 103
Satiră.....104
Golgotha.....106
Semne rele.....107

Străine pornirile.....108
Părăsesc oraşu-o vreme.....109
În Deltă.....111
Poeţii.....112
Floriile.....113
La Înviere.....114
În evul acesta ocult.....115
Viaţa nu-i pe jumătate.....116
Căutări şi răspunsuri.....118
Se-apropie Sfintele Paşte.....119
Ridicolul ne stă pe-aproape.....120
Vârste.....122
Retrospectivă.....123
Se-nstrăinează omul de el şi de fire.....125
Satul şi veşnicia.....127
Linişte-i în univers.....128
Pe furiş, rândunelele pleacă.....129
Copilăria mă cheamă-napoi.....130
Observaţii dramatice.....132
Dumnezeu binecuvântă.....134
Dragostea-i mereu fierbinte.....136
Din balcon.....138
Starea de veghe.....140
Retrospectivă.....141
Armonii.....143
Sensul plăcerii - sensul căderii.....144
Dă-mi mâna, Doamne, sunt pe ape!... 145
14 ani, dar cum... 146

Cât văd şi simt.....147
La nunta lui Omar Khayyam.....148
Ne-nţeapă orice-adevăr.....150
Neînţelesul devine-nţeles.....152
Suzana.....153
Definire.....155
Quintă Socratică.....156
Pe-acest pământ.....157
Am uitat de tot ce e sfânt.....159
Jale.....161
Mă-ncearcă o discretă visare.....163
Oglinzi paralele.....165
Mă-ncearcă totuşi, un regret.....166
În preajma luminii.....168
La sfârşit de facultate.....170
Pamflet…….171
Fusesem cucerit de vraja... 174
Capul obscur e un cap dur.....175
Segment de cronică.....177
Îndemn.....180
Îngerului meu protector.....182
Podul de flori.....184
Sfat voinţei.....186
Am fost vrăjit şi am rămas.....188
Destin.....190
Prin cireşarul plin de viaţă.....192
Dar numai întoarcerea... 194
Predestinare.....196

PRINTED IN ROMANIA

Tipar digital realizat la:

EDITURA ŞI TIPOGRAFIA PIM

Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt nr. 4, Iaşi – 700497

Tel.: 0730.086.676; Fax: 0332.440.730

E-mail: editura@pimcopy.ro

www.pimcopy.ro

NVMI
NE
AFFLA
IVR